

Obsah

Kronika	
Tábor 2007	3
Puťák Slovensko	24
Voda podzimní I.	28
Voda podzimní II.	29
Kec - dřeviny	31
Podzimní sraz	32
40 let Vyšehradu	
O podivném dvojmyslu, službě a... ..	33
Jaké to bylo tenkrát, když... ..	38
Můj život v oddíle	42
Fosilní anketa	44
Galerie zasloužilců 7. oddílu	46

Proč čtu ŠUP

Jan Kaplický
architekt

„Lidé touží číst ŠUP i v době mobilů a internetu. A touží po zápisech, které osloví všechny jejich smysly,“ hájí ŠUP Jan Kaplický v rozhovoru pro HN. ŠUP je pro něj důležitým zdrojem inspirace, o čemž svědčí například fotografie na str. 28.

Bludiště L. Carrola

Do soutěže o sladké ceny vyhlášené v minulém ŠUPu se zatím nikdo nezapojil, a tak prodlužujeme uzávěrku **do příštího čísla**. Oceníme i dílčí výsledky (třeba i jen jednu vyřešenou dvojici), tedy neváhejte a posílejte nám svá řešení!

Editorial

Toto číslo oddílového občasníku ŠUP se trochu vymyká, a tak je na místě krátký úvod. V souvislosti se čtyřicátým výročím střediska Vyšehrad jsme se rozhodli udělat zvláštní vydání, kde mimo obvyklých zápisů ze současných akcí bude prostor i pro články od dávných členů, staré fotky a vůbec pro vše, co s historií oddílu souvisí. Je jen hezkou shodou okolností, že na toto vydání časopisu připadá zrovna pořadové číslo 40. ŠUP pak obdrží nejen současní členové oddílu, kteří se budou moci trochu poučit o historii, ale i fosilie, které naopak budou moci nahlédnout, jak vypadá život oddílu nyní. Doufáme, že to ocení obě strany.

Pro ty, kteří drží oddílový časopis v rukou poprvé, jen krátké přiblížení jeho historie: Za první vydání lze považovat speciál „Zimní tábor 1995/1996“, následovala brožura „Oddílový zpravodaj Vyšehradu 1“ a 8. 3. 1996 již „ŠUP aneb Šumařovo Podlouhlé Ukulele“ s číslem 2. Společně s uvedením elektronicky zpracovaného a hromadně množeného časopisu začaly ztrácet význam družinové kroniky a s nimi autentické dětské zápisy, ruční kresby a podobně, tedy to, co si asi většina z vás pamatuje. Výhody, které ŠUP přinesl, jsou ale zřejmě – především neomezené množství kopií (i v elektronické formě), díky kterým se nestane, že vaše nejcenější vzpomínky zůstanou navždy ztraceny třeba ve vlaku nebo u kamaráda doma. Mimo kronikářských zápisů se podle nálady a časových možností snažíme každé číslo doplnit i dalšími články, ať poučnými či jen pro zasmání, nebo třeba seriálem „Proč čtu ŠUP“, parodujícím podobně přitroublé ankety z tisku. Pokud vás ŠUP zaujme, do všech starších čísel z posledních let můžete nahlédnout na oddílových stránkách.

Velké poděkování náleží všem, kteří si našli čas a podíleli se svými příspěvky na vzniku tohoto vydání!

redakce (ŠUPáci)

Tábor 2007

*aneb jak to bylo a nebylo na ponurém bitevním poli nedaleko Malčic.
Ze starobylých kronik Ještěřčích.*

30. června – 22. července 2007

1. den (Terka)

Sraz byl v 6:39 na hlaváku. Nastoupili jsme do vlaku, jen Kule čekal venku na Pibiho, který tam ještě nebyl. Žádná legrace nebyla, protože Pibi přišel tak brzo že nasedal do ještě stojícího vlaku. Vyjeli jsme. Ve vlaku byla ze 70% nuda, jen Stegy potkal hned dvě kamarádky, z toho jednu s jejím oddílem. Hrozně se divily, že si vezeme věci na třítydenní tábor v batohách! Cestou na nějaký zastávce jim, myslím, podával zapomenutý štít nebo něco podobného. Dojeli jsme. A pak jsme šli pěšky do tábora. Tam byl Vrápenec, který

to tam hlídal. Zabrali jsme si na stavění týpka, který se nám neočekávaně podařilo postavit napoprvé. Naše týpko je nejlepší, máme supervysoký posteť, superluxusní poličky, supervelkej věšák, lavičku s lining kvůli kterému nám bohužel zejtra budou nadávat, protože Čočka si vzala ještě celtu, aby na ní nepršelo.

Zjistily jsme pak, jak jsme rozdělené ve skupinkách. Ta moje má asi malou šanci na výhru, protože je tam Taška. Zatím je sice vpoho, ale až začne mít blbý kec, tak klesne nálada ve skupince hodně hluboko. Franta má prej nějaký únavový syndrom, takže nevím co se s ním bude dít když bude nevyspalej. Byly jsme se vykoupat a

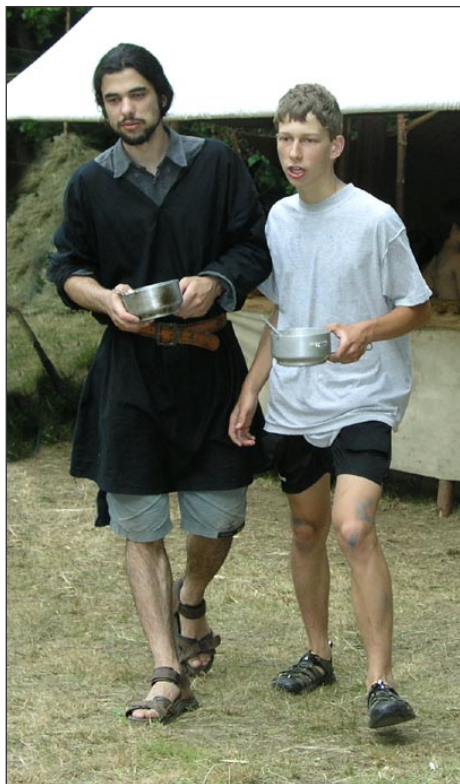

Týpek bylo letos celkem devět

pak jsme konečně zalezly do spacáků. Nevíme, jestli přijede Martina, ale jestli jo, tak s těma malejma Vidličkama a Hadičkama.

2. den (Petra)

Vzbudily jsme se celkem vyspalé až možná na Madlu, která byla opět vyřízená. Nástup ještě nebyl, protože není stožár. K snídani byly lupínky a čokobobky. Následovalo rozdělení práce. Já jsem, myslím, dodělávala lavičku, Tereza vešák a Čoči latrínu a Madla zezáčátku nosila věci do sněmáku, pak se ale odebrala na svou postel a bez varování tvrdě usnula. My ostatní Ještěrky jsme uklízely s Janou a Magdou sportovku, Pytlíci stavěli přehrádku. Oni to vždycky, flákači jedni, dovedou zařídit tak, aby to vypadalo, že všichni pracují. Tak třeba na přehrádku se jich dostavilo

Pibi oznamuje Plácovi, že má kalhoty na ruby (= splnil tajný úkol)

všech šest, přičemž by stačili dva. Ale to je jedno. Pak byl někdy oběd – výborný květáček se strouhankou a brambory. Někteří strávníci na adresu toho pokrmu vyjádřili velmi nevděčně: „... hm... obloha je dobrá, ale chybí mi jídlo“. No, ani svačina nebyla zrovna ideální, na Tatoucha a Pibiho nezbyl jogurt. To třeba mně zrovna nevadilo, ale Kule se jich zastal a postaral se o otevření dalšího. Prý by snědl třikrát víc, i s rohlíkem. Docela mu to věřím.

Pak se zas dodělávalo, až do večere, což byla zelňačka. Večer už pak konečně máme latrínu, se střechou, pod kterou by se latrín vešlo tak pět. (konstruktér Kule). Jdeme se mýt a pak uleháme. Madla nám ještě na dobrou noc zpívá super písničky.

3. den (Čoči)

Jednoho krásného rána po krásném spánku jsme se krásně probudily v našem krásném týpku. Bylo zataženo. My s Terezou jsme vylezly, protože jsme venku viděly Stegyho a Komátra. Vzhůru ale bylo pouze málo lidí. K mému zděšení již stál stožár. Po asi 5 minutách byla snídaneň (musli, myslí) u kterého se strhla rvačka „vo to čokoládový“. Budíme ospalou Madlu. Byl pak nástup a vidíme vlaječky (které pak dostanem). Rozdaly se práce (zubřík, žerdě, kuchyň). A to až do spískání, kde se podle pořadí v básničkách nedostaly vlaječky. Pokračovali jsme v pracích až do oběda (včerejší zelňačky). O poledním klidu Ještěrky dodělávaly žerdě a Madla spala. Po dalším spískání jsme se měli přestrojit do rytířského a byli jsme obodováni. Nejlepší oblek ušila Jirkova babička a tak Jirka dostal 5 bodů, za to Madlín oblek ušila továrna a tak dostala jenom 3 body, ostatní Ještěrky dostaly po pěti. Pak byla taková hra, že v 4 polích jsou čtyři týmy a navzájem se vybíjejí, ti co měli kostým, mohou používat štít. Naše družstvo pokaždě zvítězilo (dopsáno: což není pravda), protože Hluk dobře bil a já uhejbala :-). Ještěrám to vůbec šlo dobře :-). Po hře se pak zas makalo a dodělávaly se poslední úpravy.

Rytíři i rytířky mají modrou krev

4. den (Madla)

Co se všechno událo 4. den tábora? Tak začal (tedy pro mně) poslední hlídkou, na kterou mě vzbudil David. Chvilí jsem si povídala s Čoči, ale ta zase vzápětí usnula, takže jsem si četla. V šest hodin jsem vzbudila Pepu na nákup a Jirku na snídani. Pak jsem si (polo)spala až do nástupu. Za tu dobu byl nejdříve budíček (hraný Danielem na klarinet) a rozcvička (zbytečně hlasitá blbost :-). K snídani byl poridge který jsem si také odpustila a pak jsem zažili asi ten nejpodivnější a nejzmatenější nástup. Vávra s Komárem si asi tři minuty zavazovali tkaničky u bot, Daniel utrlh provaz na kterém visí vlajka a Tatouch zasekl sekeru předčasně... No... pak bylo bodování (Ještěrky samo plný počet) a další čtení legendy, kdy se dovídáme že Liu a Duna sledují. Také jsme si vyráběli kožené náramky, na

kterých se budou zaznamenávat body. Asi takhle (nákras).

A pak byla hračka. Pravidla: mezi stromy se natáhnou lana, která se mohou všelijak křížit a na kterých jsou zavěšeny různé předměty. Podle těchto předmětů se může rozlišovat, zda jsou cesty slepé nebo jedou na křižovatku. Tým se různě rozestaví s očima zavázanýma po trase a snaží se po hmatu nalézt meč. Lidé se mohou navigovat i různě komunikovat.

Pořadí:

1. **Templáři** 2:57
Pibi, Terka, Jirka, Taška
2. **Dřeváci** 3:57
Petra, David, Pepa, Vláda
3. **Hraňáci** 6:10
Stegy, Mat, Madla, Lukin
4. **Malfáci** 6:58
Hluk, Vávra, Čoči, Komár

Vody teklo tak málo, že přehrádku jsme jen těžko utěšňovali

Teď se právě připravuje oběd! Brambory s vajíčky rajčaty a paprikami – lečo! Táák oběd byl moc dobrý. O poledním klidu si všechny Ještěrky umyjou vlasy, takže jsme zase čisté a krásné :-). Potom nás svolal Plác a přečetl třetí kapitolu legendy o 12 pečetích. Odpolední program byl takový: po pražských družinách se vydáváme na výlet buď kolmo nebo pěšmo. Ještěrky zvolily rychlejší a zábavnější variantu – KOLA. Dojely jsme do Přídolí, tam jsme si daly zmrzlinu (až na mě) a jely na třešně. Kousek za Přídolím jsme potkaly Pytlíky a ti nám ukázali nejhezčí třešně. Ve čtyři hodiny ale už byl čas na návrat, a tak jsme musely vyjet zpět do tábora. Tady už nás čekala svačina – rohlíky s medem. Všichni (až na mne) si je s chutí dali. Pak jsme se na sportovce učily házet frisbeema daleké přihrávky. Petře to šlo vážně moc dobře!! Ale potom musela do kuchyně, tak jsme přestaly hrát. Místo toho šly všechny Ješ-

těry s Magdou a Janou hrát Petersburg a já dodělávala náramek, uklízela a dopisovala do kroniky. K večeri bylo MILÁNO. Pepovi a spol se vážně moc povedlo. Začalo pršet. Na večer jsme se všichni slezli do sněmáku a na naše kožené náramky se vypalovaly cejchy. Ale dostala ho jenom Tereza, protože je nejlepší. Pak se hrála hra – dlouhodobá. Já jí moc nepochopila :-), takže ať vám to vysvětlí nějaký znalec... Pak Tatouch hrál na kytaru, pískla se večerka a šlo se spát.

NOC (Terka)

Noc byla poměrně klidná teda aspoň pro mne. Chvilku jsem si povídala s Čočkou, která měla hlídku (ani nevím o čem, těch pár vteřin, než jsem usnula). Ráno jsme se pak dozvěděli že bylo v noci jen 11 °C a napršelo 15mm vody, takže se na Pibiho hlídce rozezvučel alarm, který nás měl chránit před potopou.

5. den (Terka)

Na snídani byly rohlíky s marmeládou a kakao. Madla nejedla a my ostatní jsme se porvali o těch pár rohlíků, co služba připravila. Kakao bylo výborné. Teď sedíme v týpku (Petra ne, páč je služba) a čekáme na PAPIRNÍKY.

Už.

Nástup. Já s Čočkou si dáváme mlčení, Petra s Madlou vůli.

Je hnusně. Studeno a zataženo. Mlčíme. Za chvíli se asi bude něco dít.

Kule nám oznámil, že je málo dřeva, a tak proběhne dřevařská soutěž. Řezali jsme klády, nosili modřínový vobuchy. Na čas. Ještě nevíme, kdo vyhrál, ale myslím, že my to rozhodně nejsme. S Čočkou jsme se ještě neprokeclí.

Aha, tak právě se od Madly dozvídám, že se Čočka prokecla, když při řezání dřeva oznámila, že ji píchá v boku. Ztratila jsem propisku, takže se snažím psát tužkou. K obědu byl supr smažák, brambory a moc dobréj okurkovej salát. Každá skupinka si má vyrobit 4 létající talíře. Je to vrbovej proutek svázaný do kola. Nevím, co s tím budeme dělat, ale asi házet. Pak jsme si přečetli další kus legendy, kde Dun s Lijou bojovali proti zbrojnošům na kládě. Takže to nás asi čeká. Budeme se na kluzký kládě (naštěstí je neumístili nad latrínu jak navrhl Stegy) mlátit tyčema s pytlema na konci. Jenže když jsme došli ke kládě začlo lejt, takže teď sedíme v týpku a čekáme až to přejde. Já pořád mlčím. Soutěž na kládě proběhla, myslím, že ji vyhráli templáři. K svačině byl tvaroh s piškoty.

Chtěli jsme jít střílet z luku, ale opět začlo lejt tak jsme stříleli až pozdějš. K večeri byla výborná bramboračka.

A... pak ... byla sauna!

Po tom hnusném deštivém dni jsme se moc těšily. Šly jsme první (my Ještěrky). Bylo to super, i když jsem to jako mlčící nemohla říct. Pak byla večerka, já jsem zjistila, že mám 1. hlídku a tak šli ostatní spát beze mne.

6. den (Petra)

K snídani byla krupička, moc dobrá. Tereza stále mlčí, určitě už to vydrží až na nástup. Připravujeme se do krojovek, jak se scházíme a (chvíle ze současnosti: píšu ve sněmáku dnešek, Madla najdnou vykřikne – popadla ji můza – a rychle se chápe kroniky a propisky a začíná tvořit. Po chvíli jí ale dopisuje psadlo... Takže startuji ze sněmáku a běžím pro něco na psaní. V Magdině týpku nacházíme s Čočkou zelenou fixu a Čočka běží jako vítr k Madle) – řadíme se, Hluk vytahuje vlakku.

Madlina vsuvka

Kluci jsou kámoši a mají se rádi

Filio a Makenzen

A jejich životy jsou seriály

Existuju tady sem

Kluci jsou kámoši a mají se rádi

Nikdy nevymění dres

Ze žlutý ponorky do žlutýho tanku

Čtyři tankisti a pes

Že by přežití ?

Žonglování vyžaduje plné soustředění

Někdy k obědu je sejráno, svačina nějaké ovoce – přivezli nám zásoby a Vávrovi trubku (nutno dodat že Píbovi i Bibli (poznámka korektora: chtěl bibli a dostal Bibli). K večeri je kuřecí se smetanovou omáčkou. A už jsme zas v současnosti a hrajeme ve sněmáku kartageňu, nebo co. Fakt strašná hra, nudná, a strategii nikdo pořádně nechápe.

A taky to vypadá že bude noční hrátka... .

Plác vyhlásil bodování a Tereza dostala za splněnou zkoušku malý štítek s medvědem. Plác tady teď řinčí brněním, má super rukavice a vůbec brnění. Já se omlouvám (asi se to nedá přečíst, ale vůbec na to nevidím, ale vůbec). Tatouch teď právě hraje písničku, co nám táta zpíval, když jsme byly úplně malinké – je úžasné to znovu slyšet. Vzpomínám si na ta slova. Teď se hraje písňák cikan – taky skvělá písnička. Kručí mi v břiše.

Následuje už jen koupání a večerka. Čoči měla v noci vůli vzbudí ji a ona musí se jít vykoupat v starý sauně. Takto ještě 4 noci. Hruža. Jsem zvědavá, co dostanu.

7. den (Čoči)

Vzbudily nás velice zajímavé zvuky, které vyluzovala Vávrova trubka v Hlukových ústech. Hrál A je to, Holubí dům a Růžového pantera. Pomalu jsme vylézaly ze svých pelechů a šly si házet s frískem. Potom byla snídaně alias záviny s kakaem – záviny jsem srovnala do pyramidy a vařila kakao, které se né a né ohřát. Nakonec jsem to ale stihli asi 2 minuty před osmou. Kakao chutnalo. Po snídani byl nástup. Já a Hluk jsem si dala hladovku a Tereza rukotu. Poté byl čas na drobné výrobky po družinkách. Já jsem ale už od půl desátý blbla v kuchyni mezitím, co si páni šili kostýmy. Kuchtila sem těsto pak mi pomáhala Magda, která většinou nevysypala burizony. Madla dostala fakt nejvůlovatější vůli – nesměla si do večerky sednout ani lehnout. Tereza zas musela do večera druhého dne udělat domino. Zbytek dopoledne jsem strávila s knedlíky. Ještěřky dělaly mezi-

tím krasohledy. Po obědě všichni cvičili žonglování. Jako soutěž byly tři bedýnky: zlatá, měděná, stříbrná. Jedna říkala jsem to já, druhá nejsem to já a třetí je to ve zlaté. Jen jedna ale mluvila pravdu. V té pravé byly origami a jiné logické hlavolamy. To trvalo až do svačiny. Všude lítaly míčky. Dostali jsme výsledky. Malťáci 3. , Dřeváci 4., Hraňáci 2., Templáři 1. Zase dostali pečeť Templáři. Přijel Matěj. Po svačině se už jen žonglovalo a dělaly výrobky. Já jsem si podle Vládova postupu udělala pišťalku. K večeri byla pórková polívka s chlebem a po ní se šlo koupat a pak se hrála kartageňa a šlo spát. Mně zas kolem jedenácti vzbudili, abych se šla koupat. Petra pak dostala vůli nasbírat 50 vobuchů.

8. den (Madla)

Konečně dostávám kroniku k psaní dneška (až doteď totiž vězela kronika v rukou

líné Čočajzny ale nevdají:)) ráno po buďčku byla rozcvička a někteří, kteří měli zkoušku vytrvalce šli běhat, zatímco ti ostatní si házeli frískem. Jelikož v 9 hodin, přesně na večerku minulého dne, se dostavili další dva Hadi – Marek a Prokop rozrostla se naše táborová skladba zase o něco víc! Snídaně se skládala z jahel. Nástup: Tereza hladovku, Čoči bosotu. Pak proběhla soutěž v žonglování

1. Malťáci – dostali pecet... Myslim, že se pak až do oběda nic nedělo... Neeee... Ach ta moje hlava. Právě dopoledne se odehrála velká hra. Po přečtení legendy nás rozdělili do dvojic po týmech.

- Templáři + Dřeváci
- Malťáci + Hraňáci

Pravidla – hraje se jako dáma. Každý tah lze ale získat jen tak, že jeden člen týmu splní jeden úkol. Když jedno družstvo nemůže táhnout druhé může kolikrát chce

Litý boj o jedné noze (platila pravidla muh-mohwy)

pokud úkol splní dobře... No , byla to fakt pěkná hra pořadí bylo takovéto: 1. -2. Templáři a Dřeváci, 3-4. Malťáci a Hranáči. Pak byl oběd – rejžáno. Mezitím (už od včerejška) probíhala hra (všimací) na jednotlivce, vysvětlím jindy... po obědě Tatouch určil čerta Petru ! Všichni jsme byli rádi a hned se pustili do práce. Tereza stále pracovala na dominu (puffff) . K večeru přijel Křeček, Hroch a Anička, která bude vést Klíněny. K večeri byly chleby se sýrem, Terka si nedala – hladoví... Pak jsme se převlékli do středověkých oblečků a dozvěděli jsme se pořadí týmů (1. Templáři, 2. Hraňáci, 3. -4. Malťáci a Dřeváci). Pak Tatouch řekl, že na slavnostňák půjdeme v krojích středověkých a ne v krojovkách, což bylo vážně dost odvážné. Slavnostňák se povedl, na kytaru hrál Tatouch, Hroch, Křeček i Daniel. Stegy bděl, a Markéta – Čoči šla pak vůlit k saunovce. Terka před večerí dodělala domino – všechno OK!

Radost z pohybu na Pytlíči cyklovýpravě

9. den (Terka)

Ráno se špatně vstávalo, ale když jsem se rozkoukaly, uvítalo nás celkem slušné počasí. Začali jsme dělat lodičky na odpolední plavební soutěž. K obědu byly knedlíky s cibulkou a se zelím. Bylo jich málo takže kdo chtěl 2. Příklad musel doběhnout ke studni, jinak mu jį Tatouch nevydal. Po obědě tu chodilo pár lidí v oblečení naruby, kteří tvrdili že je to nejnovější móda. Pak se myslím pouštěly lodičky. Teda nejdřív se bodovaly- nejlepší ji měl hluk, Petra a ještě možná někdo. Plachtění trvalo hrozně dlouho a nejrychlejší byl Vávra (jeho loď patřila k těm, co projely danou dráhu nad hladinou). Pak byla svačina (rohlík+jogurt) a marmeláda! A pak už jsme šli hrát to frísko. Aha už se hraje. Bylo to super a dost vyrovnaný ale nakonec jsme s vynaložením velkého úsilí prohráli. Družstva:

My:Já, Petra, Anička, Madla, Matěj, Tatouch, Kačka, Jirka, Vláška

Voni:Křeček, Pibi, Lukáš, Komár, Adam, Marek, Čoči (pozn. chvíli sem hrála tady ale poté s těmi druhými) , Vávra Pavča

K večeri byla rajská polévka ale nebyla nic moc. Po večeri jsme (my někteří vyvolení) šli na klepeto a tam na nás čekal Plác a přijal nás do tajného bratrstva. Po návratu nám Tatouch oznámil, že nemáme chodit spát, protože noc bude dlouhá. Klíněny a Hadí tam nebyli, měli nějakou hrátku mimo tábor. My jsme nejdřív hráli na světlušku (bludičku): jeden je světluška počítá do třinácti a pak vždy zabliká baterkou. Ostatní se ho snaží dohonit. V našem podání to však vypadalo tak, že ani nemusel svítit, protože svítíl měsíc. I tak se ale často stávaly nehody, že se se světluškou někdo prudce srazil. Poté jsme měli hrát sardele. Taška usnul při výkladu pravidel a poté se stále tázal jak, že tu sardel pozná. Tatouch nám ukázal hrací pole. Bylo poněkud velké a jeho hranice poněkud nejasné takže další děj se také podle toho odehrával.

První sardel – Anička. Anička odešla, my jí nechali čas a pak jsme vyrazili. Po dlouhé době, kdy se všichni bez úspěchu prodírali hustníkem se slovy: „Nevíte, jestli nejsem mimo pole?“ či „Tady se to nějak svažuje.“ nebo „Hej!! kde jste všichni??“ a taška si sedl do rohu pole k baterce a pořád volal: „Odpočítat, odpočítat...“ tak jsme věděli, že Aničku ještě nikdo nenašel. Rozsvítili jsme baterky. Ani to nezafungovalo. Snažili jsme se vytvořit rojnici, ale ani to nepomohlo. . a pak jí konečně někdo našel... Byla mimo pole. Změnili jsme hrací pole. Přesunuli jsme se na území ta pětkrát menší a lépe ohraničené. Ale pro změnu s borůvkami. Druhou sardelí byla Petra. Hledání proběhlo rychle, ale zato bylo poměrně zajímavé. Třeba já jsem se připlétla do falešného sardelení (chumel lidí zmítajících se a kopajících a snažících se najít sardel, která tam ve skutečnost není). Bohužel se to odehrávalo na kraji srázu, tudíž jsme popadali dolů... (pozn. všichni ječeli). Petru jako první našel Taška, začal do ní štouchat a hlasitým šeptem se ptal, zdali je sardel, čímž přilákal ostatní. Čočka zabodovala

Hod těstem

hláškou: „FUJ! To je moje hlava!“ (pozn. mně do ní Plác kopnul pohorkou). Když jsme zjistili, že už jsme všichni, začali jsme se potlučením sbírat ze země. Bylo vyřknuto pár stížností typu: někdo mi seděl na hlavě a jako další a poslední sardel byl určen Tatouch. Hledali jsme ho dlouho, ale našli. Poslední byl Taška, který zděšeně pobíhal kolem a volal odpočítat (a divil se, že slyší pouze „15“, což byl on.). Na zpáteční cestě jsme se ještě dozvěděli, po myslím Vávrově otázce: „někomu vypadlo oko?“, že Madla hledá čočku (ne Čoči, ale tu do oka). Nakonec ji našel Křeček a tak už jsme sešli do tábora, vyčistili si zuby a šli spát.

10. den (Petra)

Už včera večer byl zmatek v tom, kdo půjde na nákup. Čočka byla jistá, ale jelikož Pytlíci byli na přežití, měla s ní jít Madla. Avšak ta byla zároveň napsaná na ranní vstávání (Lukáš vstávat odmítl), tak jsem na snídani měla vstát já... Hrozný zmatek. Nakonec šel s Čoči Kule.

K snídani byl výborný poridge. Poté byl nástup a my se chystaly naproti Martine, která dnes měla přijet. Ve sněmáku se kovaly ozdoby a my zas vymýšlely loutky, které budeme vyrábět. Vyrázily jsme do Kaplice, ale bez Madly, která byla v kuchyni hlava, protože Pytlíci stále přežívají. V Kaplici jsme nabrali Martinu a zamířili do Jednoty. Koupily jsme brambory, skořici a sladkosti... Potom jsme vystartovaly do tábora. Cesta zpět byla zajímavá, jelikož na Věžovatkách u domu té paní, co jsme se tam minulý rok schovávali, nás zastihl Liják (ale opravdu s velkým L, bylo to šílené). Krčily jsme se u zdi a pod stromem, ale stejně jsme promokly. Pršelo totiž celou tu dobu, co jsme se vracely. Promočené (hlavně boty) jsme se vrátily do tábora, kde už byla část Pytlíků, a neobědvaly se. Pak byl kus legendy a část hrátky. Původně měly být tři soutěže -10 otoček kolem kolíku a trefit branku (štafeta), pak házení těstem a potom Plác chtěl prosadit píďalení. To mu ale neprošlo, protože hra spočívala v tom, že bysme se celí váleli po zemi (první si

Přehazování vody nad plachtou

lehne na zem druhý před něj na dotyk nohou atd.). Nakonec tedy měly být jen dvě hrátky. Kolíky byly fajn motali jsme se pěkně, třeba Stegy po tom přežití... A taky bylo pár nádherných držkopádů do bláta. Házení těstem nakonec taky neproběhlo. Potom šly Ještěrky do sauny. Pak byla večere, čína. Potom sněmák a hraje se. Píská se večerka, Martina má 3. hlídku. Čoči odchází na bdění.

11. den (Martina)

Když rytíři chrabrí ze svých příbytků vystoupili, jaký údiv jejich byl, když zjistili, že nyní místo mečů svých používají těsto budou. „Toť není hodno chrabrých reků! " děl jeden. „V těstu jen ženské ruce spočinout mají!“ kývajíc hlavou pronesl druhý. Však jejich námitek vyslyšeno nebylo. Vždy jeden bojovník z družiny své matlavé těsto do rukou dostal a měl svých pažích vyvinouti sílu největší, aby jeho druh těsto chytit mohl. Takto všichni se vystřídali ba dokonce dva pokusy měli. Po tomto boji urputném dlab krupicový všichni dostali. Však poté do svých obydlí uchýlili se neb děšť jim nedovolil zůstatí vně. V tu dobu hrátkami zabavit se mohli, než čas obědní nastal. Lečo neslané pojedli. Po klidu poledním, když pršeti přestalo, poplach bojový vyhlášen byl. Heslo poplachu přes rytíře posláno být muselo. V zástupu štafetovém stáli, aby vzkaz doručen byl králi. Všechny družiny vzkaz doručily, však v jiném času snad i znění.

Zavčas svačina se podávala - mléko tužší (takto to dramatictější vyzní), pečivo bílé.

12. den (Čoči)

Probudili jsme se. Rozcvička - zase bylo frísko. Já měla všechny boty durch. Tak jsem je sušila v kuchyni, kde se vařil poridge. Chutnal celkem dobře. Po snídani byl nástup. V rychlosti se rozdaly zkoušky a poté se řekl program: půjde se na výlet po družinách. Zkoušky si daly Ještěrky v horném počtu. Já a Martina mlčením a Petra s Madlou rukotou. Takže jsme byly jako v invalidovně... Vyrázily jsme na výpravu

Divadlo: bohužel už není jasné, koho Hluk a Vávra předvádí

jako první. Šly jsme na Věžovátky a chtěly jsme udělat nějaký okruh, ale začlo lejt. Tak jsme se schovaly pod střechu obvodního úřadu a pojídaly tatranky. Po dešti jsme začaly přesvědčovat Magdu, abychom se vrátily do tábora. Ona nakonec souhlasila. Ale při cestě zpět jsme potkaly Hady a Vidličky a ti se nám začli posmívat (pozn. navedl je HROCH) a tak jsem šly přes Sedlici. Cestou jsme si pořídily osobní bazény v botách. Čvacht. V Sedlici jsme daly pauzu na oběd a Madle se zalíbilo slovo „sejř“. Cesta zpět ubíhala rychle a v táboře jsme byly (nečekané) první. Sušily jsme mokré oblečení a začaly kuchtit ovocné knedlíky k večeri. Já jsem mezitím udělala dvě lavičky do sněmáku a Magyal hrál na kytaru. Pořád mlčíme. Jdeme s Terezou spát. Po večerce pokojně usínáme.

13. den (Madla)

Taaak... jsem právě na bdění a už je mi ouvej. Chce se mi spát a jsem vyřízená, ale budiž... Ráno v šest mě Magda vzbudila, protože jsem šla s Taškou na nákup. Vstávala taky Petra, která dělala snídani. S Taškou vyrazíme do Zubčic. U paní Petrášové děláme malý oddílový erární nákup, ale zato velký oddílový osobní nákup. Všechno OK, vracíme se právě akorát na rozcvičku - hrálo se na jelena (je tu takovej vtipnej obrázek). K snídani byla pohanka, která většinou moc nejela, ale snědla se. Nástup byl jako obvykle. Čoči s Martou splnily mlčení (tím pádem má Čoči konečně zelenou), já s Petrou splnila jednorukost. Petra si dává poslední pokus mlčení. Ten si také dávají Franta, Marek, Prokop. Všichni, až na Prokopa a Petru, se hned prokecli hned po nástupu. (Franta se šel zeptat Kuleho, jak si má udělat ten klacek do pusy). Dopoledne bylo také pasování rytířů: Marti-

Divadlo: Magda jede na výpravu

na-medvěd, Terka-orel, Madla-orel, Petra-hřebec, Čoči-lev (všechny čtyři zkoušky zlatého křídla). Dopoledne se dál nic moc nedělo. Někdo vyráběl bibli, někdo lavičky, někdo náramky, někdo krabičky a já dopisy. Pak byl oběd: rýže s filé (vařil Maďal – celkem OK). O poledním klidu Ještěrky četly pověst o Artušovi. Magda odjela, protože se v Praze musela zapsat do nového ročníku školy. Po poledním jsme šli jsme někteří na maliny, protože byl k svačině vanilkový puding.

14. den (Terka) – pátek 13.

Ranní rozcvičce sem se nějak vyhnula, ani nevím jak. My ještěrky jsme se měly domluvit jestli půjdeme na dvoudenní výpravu a když, tak kam. A shodnout se kudy se budeme vracet, protože čára, po které jsme chtěly z Krumlova jít, byly dráty vysokého napětí. K snídani byla krupička a pak se ještěrky hádaly (hrozně) na různá témata.

Myslím, že za to může ten pátek 13., protože nálada byla blízko bodu mrazu. Pak se hrála hra v lese. Fyzicky zdatnější rádcové běhali po lese a my se je snažili chytit. Nejdýl vydržel Maďal a ještě se nám posmíval. Pak jsme hráli divadla na téma: Naši rádcové... Byla to sranda... Nejčastěji byla ztvárnovaná Jana a hned po ní Magda. Většina herního času byla sice vyplněna improvizací, ale i tak to stálo za to. Pak byla svačina skládající se z meruněk, mléka a rohlíku. (oběd byl vepřo-knedlo-zelo, a přijel Turbo, takže bylo o popelnici víc). Pak byla taková slovní hrátky. Každý si vylosoval papírek s nějakým slovem a o tom slově pak musel 1,5minuty vyprávět. Účasnili se i rádcové. Pak se hodnotily výrobky... z hlíny i jiných materiálů. K večeri byla polévka. Mezitím jsme já s Marfou střídaly z luku a ostatní hráli různé hry. Pak jsme zašly do spacáků. Jo a abych nezapomněla Hluk, David a Mat dostali šátky.

Ukázka slovní hry

Krupička (Lukáš) – No... tak krupička je taková hnědá...

Tatouch na to: ale až po zpracování

Lukáš:... A krupička se může dávat třeba s kakaem nebo se skořicí... a pak se to dá i jíst

Mlýn (Hroch) – Tak mlýn může být třeba takový... Treba to vypadá jako maják, akorát rozdíl je v tom, že maják je jen taková věž, kdežto tady z toho prostě čumí ten mlýn... Takovej maják s kolečkem je to

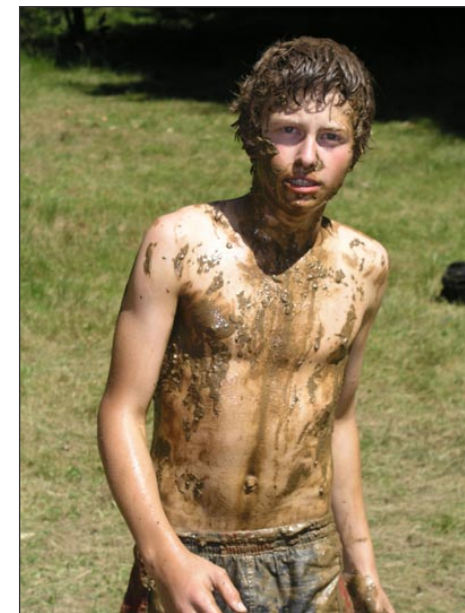
Svatba (Jana) – ...Někteří lidé se berou z lásky, někteří kvůli penězům... a někteří jen tak z blbosti.

Zvon (Stegy) – ...Zvon se může používat k potápění, když ještě nebyly ponorky, tak voni se potápěli pod tím zvonek. Akorát nevýhoda byla v tom, že voni ty lidi pod tím zvonek zdejchali... zdejchali vzduch a pak z toho měli různé nemoci.

15. den (Petra)

Ráno: Madla je po bdění, takže odmítá vstávat. My ostatní (vlastně jen já a Terka, protože Martina byla v týpku a Čoči taky spala) jsme hráli frísko. Pak byla snídáně – jáhly. Nástup jako obvykle, jen Adam se nějak zapomněl a přiběhl až později. Kule to sice viděl, ale nakonec ho do přehrádky nikdo nehodil. Řekl se program – dopoledne budeme mít takové sportovní, protože se bude něco hrát na louce směr Sedlice. Mimoходом, jak už poznamenala Tereza, Pytlíci už mají všichni šátek. Za chvíli jsme dorazili (bez Hluka). Na místě se rozhodlo že budeme hrát kolíky. A Matěj Pylník (jak ho Tatouch přejmenoval) už musel jít zase zpět si sbalit – odjíždí. Slunce pražilo – Martina předpověď počasí se ukázala pravdivou. Kolíky byly nic moc. Spíš nuda, a někdy nervy. Nakonec byla hra ukončena v rychlosti. Hrozilo, že nás přejede traktor, co sem jel obracet seno. V táboře Jana připravovala oběd a Ještěrky a Vidličky se šly vykoupat ke staré sauně. Bylo to naprosto super, voda se teď zdála teplá. Když jsme se osušily a oblékly, zase jsme se nezapadně vrátily do tábora. Ale ouvej – co

nás tam nečekalo, vodní bitka. Já s Čočkou jsme se převlékly do plavek, Tereza s Martinou se vytratily do lesa. Madlu chudáka zlíli hned, co stačila vylézt z týpka. Já jsem se ale s chutí do bitky pustila, měla jsem velký kýbl od jogurtu – pěkná výhoda. Za chvíli byli všichni totálně mokří, včetně oblečení Magdy – ta to schytá vždycky. Tentokrát do Pibiho zezadu. Bitva byla vynikající a když skončila, byl oběd. Skvělý studený šopský salát. Na slunci se pěkně vyhríválo, ale pak jsme se museli zvednout, poněvadž jsme si chtěly jít dávno vyprat. Byla to legrace do vody padaly nejen jeleni, ale i čocky ponožky, které se pak nacucly a potopily se až ke dnu. Martina si dokonce i zaplavala. Měli jsme štěstí, že v tu chvíli nikdo nepřišel. Rozvěsily jsme prádlo a teď jsme v týpku, válíme se a posloucháme Pibiho, kterej hraje vedle na kytaru. Madla zas usnula. Čoči najednou zavřískla a uskočila ze své postele. Když ale vybíhala z týpka, zakopla o dveře (pak už se jí to taky jednou povedlo) a rozplácla se jak široká tak dlouhá před vchod. A proč vlast-

Člověk přírodní...

Opravdu na mne chceš sáhnout ?

ně tak najednou vyskočila? Tereza objevila někde na poličce červa, jak vylézá ze skleničky. No a Čoče prostě stačilo to jenom slyšet, když to Terka řekla. Teď se chystá nějaká velká hra, protože svačina byla o hodíku dřív. Achich ouvej.

A je to tu. Seběhli jsme se na zapískání, přečetl se kus legendy a my se dozvěděli, že půjdeme po stopách jakéhosi polodémona, poustevníkova bratra. Hrátky byla samozřejmě po skupinkách. Jako vybavu jsme se ještě měl s sebou vzít ešák, papír, tužku a někdo šátek. A samozřejmě taky mozek, jak jsme se přesvědčili. Prvním úkolem byla totiž šifra. Ve svahu nad cestou byla tabulka s písmeny. Na sportovce pak stejná s čísly. Ti, co běželi na sportovku, nesměli mít tužku a museli si vše jen pamatovat v hlavě. Pak jsme podle čísel a písmen sestavili text. Číslo bylo pořadí v textu. Nám Dřevákům se šifru podařilo rozluštit až jako třetím. Potom jsme vyrazili k dalšímu úkolu. Jako průvodce jsme dostali Turba. Na tomto stanovišti jsme se

všichni museli svázat nití na metr od sebe. A takto svázání se dostat dál po stopách (Magyalovy třísky). Cesta nás vedla přes starou saunu přes vodu lesem houštím... Samozřejmě jsme se nesměli přetřhnout. U dalšího papírku nás zase čekalo sbírání šišek – také na nitě. Celkem jsme jich na hromadu měli nasypat 200. Dál pokračujeme stále navázání. Čtvrtý úkol mezi stromy byla různě propletená lana, ta jsme prolézali na co nejméně dotyků, ale na čas – skrz ně. To ještě docela ušlo, třeba Pepa to měl vpoho jednoduše všechny lana překročil. Na následujícím stanovišti, kam jsme došli už rozvázání, jsme zase potřebovali dostat se přes označený úsek cesty jen pomocí kuláčů (sedmi). Šesté stanoviště: na pařezu byl hrnec s hubičkou a my tam měli co nejrychleji nalít vodu, ale problém je v tom, že je hubička otevřená a voda tedy utíká. Potom dál: běh na vidličku se zadržným dechem. Když dojde dech, tak si musí člověk lehnout na zem. Hřůza, ale přežili jsme to. David si úplně zničil sandály, celé se rozpadly, takže pak šel bos. A teď už jsme byli skoro u konce. Předposlední stanoviště představovaly tři vyhloubené jamky (překryté černým igelitem) Bylo nám řečeno, že v první jsou červi, v druhé brouci a ve třetí hadi. A my, co jiného, do nich měli šahat se zavázanými očima a najít tam indicie. Naprostá pohodička jedno byly nařaděné jáhly, druhé fazole a nějaká tráva a hlína a třetí pudink s zelím. Pak jsme zase uháněli do tábora a zase k počáteční šifře, protože na kolíčkách byla čísla a ta dala dohromady slova (hledej, u skály, pečeť) a rozběhli jsme se k určenému místu. Posledním úkolem bylo najít z celkem dvou pečeti schovaných kdesi. Ke skále jsme doběhli jako 3., ale – jaké štěstí – pečeť jsme našli nejdřív. Potom na nás čekala jen výborná večeře (kuřecí kousky v nějaké sýrové omáčce) a hraní ve sněmáku. Sedíme si v kruhu okolo ohně, Turbo a Maďal hrají na kytaru... a najednou...

Všichni jsme se dost lekli. Oheň totiž znenadáním hlasitým zasyčením zhasnul. Někdo ji vychrstl z kotlíku. Ten někdo

zvenčí se perfektně trefil a týpko zaplnil kouř. Plác se ale rozběhl a pohotově za neznámým vyskočil ze sněmáku. Kdo to asi tak byl? Všichni rádcové byli ve stanu.

Vyhrnuli jsme se taky ven a dali se do pronásledování těch dvou. Zrovna tiší jsme nebyli, ale to nikdo neřešil, hlavně se rychle dozvědět, co se děje. Chytili ho někde ve svahu nad lávkou. Byl to, jak už předtím někdo uhodl, Ahalbert. Přijel na tábor a rozhodl se nám připravit takovéto překvapení. A povedlo se mu to znamenitě. Ale že by se m to nějak zvláště vyplatilo... Nějaká čtveřice se ho chopila a přes jeho odpor, ho dotáhla k přehradce. Raz, Dva, Tři, Žbluňk!

Aspoň byli tak hodní že mu předtím sundali boty a hodinky. Ale pak už s námi za chvíli převlečený, seděl ve sněmáku a hrál (Nekupuj má milá, nekupuj cukr). S Magyalem vybrali suprové písničky. Poslou-

chali jsme dost dlouho a Čoči skoro ze všech nejdýl, protože měla 1. hlídku. Takto skončil dramatický, ale vydařený 15. den tábora.

16. den (Čoči)

Jako každý den jsme se vzbudily po Hluku trumpety. A rozcvička byla hledání kartiček na písničky v lese. Já nenašla žádné. Začlo se takovou malou hrátkou. Každý tým vzal ešáky a k dipozici měl 3 kýbly a železnák s tureckým kotlem. Železnák a kotel se naplnily vodou, přinesly k plachtě a ešusama se pak voda házela na druhou stranu. Tam to pak chytala druhá polovina družstva do oněch kyblíků (1. Templáři; 2. Hraňáci; 3. Dřeváci; 4. Malfáci). Poté to zkoušeli rádcové a poté (rádcové) strhli vodní bitku. Po velké bitvě se dělaly bahenní zápasy, holky měly svou kategorii. Před tím ale nikdo nesměl být čistý

Bahenní lázeň (zdá se, že „boj“ nebyl oboustranný)

a tak nás tam stále házeli. Samy bahnové zápasy byly celkem v pohodě. Jak byl oběd (knedlíky s meruňkama). Pak dlouhatánský polední klid, ve kterém jsem já a Madla spala, dvojčata hrála osadníky a Marťa si četla. Za celé odpoledne se pak dodělávaly bible. A večer jsme se dozvěděli o noční hrátky. Bylo to plížení. Hroch nás dovedl na silnici a my měli po signálu dojít do tábora. Za celou dobu jsem ale nepotkala žádného rádce a tak jsem se tam „doplížila“ jako druhá. Poté se už nic zásadního nedělo a tak jsme šli spát.

17. den (Martina)

Rytíři chrabrí opět ze svých příbytků vystoupili, čekalo je oznámení, o vyhlášeném turnaji či vlastně námořní bitvě. Každý velitel – námořník si flotilu svou opravit nebo vyrobili měl.

Téměř všichni tak učinili, pak propukl závod. Velitelé do různých bojových řad rozdělení byli.

Nechceš vytřít zrak? (teplota bývala hodně nad +30 °C)

Vítězové, toť všci. Neboť jejich lodě dopluly bezpečně zpět do přístavu. Pokrm polední byl květák s bramborem. Odpočinek proběhl v dobách horka největšího. Mnoho rytířů hrálo své hry. Jiní zkazky či básně četli si. Já však sílu vůle své prokázat musila. Korále drobné vytríditi byl úkol můj. Děš! Však vytrvala jsem. V době odpoledne čas povinností nastal. Každá družina na dvojice rozdělena byla a pak na různá stanoviště se rozešla. Tam úkoly všelijaké čekaly je.

- Kupříklad větu dlouhou pouze se slovy začínajícími na K sestavit.

- V přehrádce vykoupati se
- Souhvězdí co nejvíce vypsát
- Hodinový ciferník správně rozdělit

Dvojice ne vždy všechny úkoly splnily. Večere toť polévka směsná s pečivem bílým i tmavým.

Pak rytíři vyčerpáni na lože padli až na ty, kteří zkoušku bdící měli.

18. den (Madla)

Taaaak. Dnes je sice 19. den, ale já vám mám povyprávět o včerejšku – dni výletním. Ráno bylo nebe jasné, věstilo další parný den před námi. Jelikož službu jsme měli my, Hraňáci, nemohla jsem jít do lesa a usilovat o kartičky a byla jsem v kuchyni. Snídaně byla děsná – teda spíš příprava snídaně byla děsná. Plác totiž zavelel: „uděláme míchaná vejčička“. A když to řekl Plác, tak musela být míchaná vejčička... A tak jsme smažili 120 vajec! Ale nakonec to všem moc chutnalo. Pak se zapískaly tečky. Všichni se divili, co že to, vždyť ještě nebyl nástup?! Ale Alfons řekl, že půjdeme na celodenní výlet a že s sebou potřebujeme plavky, pití a něco na hlavu. Na nástup jsme šli převlečení do rytířského. Za chvíli jsme vyrazili na dlouhou únavnou cestu, která se podezřele podobala cestě do Krumlova. Šli jsme jenom s Magdou, Alfem a Plácem. Kule s Hrochem vyrazili dřív napřed. Za Přidolím jsme uhnuli na lesní cestu, která nás dovedla k hezkému rybníku. Šli jsme se koupat, a protože bylo parno, byli jsme ve vodě asi hodinu. Bylo tam také stavidlo, ze kterého jsme skákali. Pak jsme se ale zase museli dát na cestu. Do Krumlova jsme došli asi ve čtvrt na tři. Tam jsme se sešli s Kulem a Hrochem a šli se naobědvat na ostrov v centru města. K obědu jsme měli chleby s marmeládou. Kule nám pak vysvětlil pravidla hry. Taaaakže: každý tým dostal čtyři papíry s dvaceti úkoly k fotkám. Hrací pole bylo staré město a hrad. Měli jsme podle černobílých fotek najít místa na fotkách a vyřešit k nim úkol. K tomu na různých místech byla schovaná jedna šifra (číselná) a pět malých barevných papírků s nějakými slovy. V ulicích ale chodí rytíři (Kule, Hroch, Alf, Magda a Plác), kteří mohou chytit a vzít život. Může se ale hrát dál. Tak jsme hráli. Protože na to bylo docela dost málo času (hodina a čtvrt), tak nikdo nic moc nestihl (pozn. není pravda my měli 17). Když hrátka skončila, sešli jsme se zase na ostrově a vyrazili do Jednoty. Ta ale měla zavříno. Kule se sice Krumlovské prodavačky sna-

Jsem v krinolině ze spinningu oblečen...

žil ukecat, ale ony nepolevily. Tak jsme vyrazili do benzínky Agip a nakoupili něco tam. V půl šesté táborového času nám jel bus do Zubčic, všichni byli rádi, že nemusí pěšky. Cesta byla OK, ze Zubčic už do tábora je to kousíček, tak jsme byli za chvíli v táboře. Tam na nás čekali Maďal, Jana a čokoládový puding. Po důkladném umytí a lehké večeři (tuňáno-miláno s tuňákem) jsme se odebrali hrát a zpívat do sněmáku. Jelikož den byl opravdu vyčerpávající, posunuly se hlídky o hodinu dopředu, a my jsme ráno vstávali později. To všichni uvítali s radostí až na první hlídku (sakra! já) která tím pádem musela být vzhůru až do jedny! Posunutý budíček se také hodil Petře a Terce, které byly po bdění. Petra je KING má zelenou.

19. den (Terka)

Už zase píšu se zpožděním, to znamená včerejšek. Ráno jsme se probudily, rozkukaly a vyrazily do lesa sbírat kartičky. Taška našel desetibodovou. Pak byla snídaně kornflejky abobky zalitý mlíkem. Potom se hrály střapce, já chodila s Kačkou, jenže ona se mi pak nějak ztratila.

K obědu byla zeleninová směs se sojovým masem a rýží mňam. Odpoledne jsme Ještěrky šly pomáhat Plácovi s keramikou a Alfovi s chlebovou pecí. Komár a spol. si postavili vlastní píčku a pekli placiky. Večer jsme začali dělat buchtolky. Těsto dělala Magda - ne Kule- takže je těsto přijatelné množství. Pak si nás postupně (Čočku, mně, Petru) zavolal Alfons... a dál už je to tajný takže nebudu nic psát. Ale zítra budeme na nástupu stát s „modrou nádherou“ na krku! Martina šla bdít, ale asi ve tři hodiny (v noci) začalo strašně pršet a ona měla jen celtu a tak šla do táboara a bděla tam.

Zvládnutí aspoň 3 figur bylo klíčem k šířce

20. den (Petra)

Vzbudily jsme se a část šla hledat kartičky. Taška opět našel jako jedinej žlutou (no to holt někdo musí být Taška...). Potom se pískalo a Hroch oznámil, že se bude hrát Jeruzalém - taková bitevní hra. Pravidla: do oběda si každá skupinka postaví na místě, které si vyberou, pevnost. Ta musí mít max. 120 cm a materiál si můžeme sehnat pouze v lese. Musí mít také vchod a neměla by být zašitá někde v hustníku. Tyto podmínky jsme my Dřeváci zrovna moc nesplnili, ale nikdo už s tím pak nic nedělal a rádcové to uznali (pozn. a my jsme to museli snížit a to jsme to měli nižší než Dřeváci! - poznámka anonymního konkurenta). Ještě před přípravou na tuto hru jsme krotili divokého koně. Jezdec si sedl na kládu přivázanou mezi stromy a mečem sundával hadříky se zatlučených klacků. Docela jsme se zasmáli. Celkem jasně vyhráli Malťáci. A teď k Jeruzalému. Až ke svačině jsme byli spískáni a se štítý se vydali v oblecích k pevnosti. Obránci, kterým hrad patřil se přemístili dovnitř a ostatní jako útočníci pod kopec. Obránci neměli šanci. Pevnost byla dobita za pár sekund. Nikdo nezůstal živý. Stejně se to opakovalo i v případě že útočníci neměli štítý ale k tomu se počítaly nějaké bonusy za zabité útočníky, takže vítěz se určit dal. Jediní kdo se ubránili byli Hraňáci. Potom se získávaly papírky jako ze hry v Krumlově, protože družstvo, které je do večere nerozluští, nebude mít kuře. Daly se získat za lasování, naučení uzlu, kytky atd. Seřadit poté papírky už byla hračka takže kuřata byla. Později večer to už u sauny nádherně vonělo, mlýnek příjemně klapal kuřata se otáčela... Nakonec se jedlo v kuchyni škoda, že bylo tak pozdě. Potom jsme ulehli k zaslouženému spánku a já měla 2. hlídku, ale našťastí byla v pohodě.

21. den (Martina)

Rytíři vstali již po jedenadvacáté. Lehce se potáceli neboť předchozí noci žranice až do doby pozdní byla. Po snídani pečivo bílé, mléko stlučené konzervanty na

Krumlovská Zlatá ulička (cílem hry bylo shromáždit informace o nafocených objektech)

huššené, obarvené, hrátko byla. Bahno jísti ze země takto budeme?! Hnus to kacírství. Rytíři ohrazovali se, však nakonec všichni účasnili se. Píďalení nazývala se hra. Vždy jeden si lehl a zaň na dotyk nohy jeho, další.

Pak rozděleny úkoly pro každou družinu byly. Jedna dřevník uklízela. Další kuchyň obstarávala.

Třetí saunu ukliditi. A poslední jakýsi příkop budovati. Povinnosti splněny byly oběd - polévka s kuřetem - snědena. Odpoledne nic nedělo se až k večeru svolání jsme byli. Řečeno rytířům bylo: „Každý pojďte s jedním knížetem. Sám za sebe napište, jaké dvě věci vzali byste si s sebou na výpravu dalekou. Ty věci kteréžto napíšete, vzíti si celá družina smí. Všichni napsali. Pak věci své sbalili. A po velkých intervalech odešli. První úkol byl donést co nejvíce čaje na stanoviště další. Tam bludiště rytí-

ře čekalo. Naše družina do něj ponořiti se nemohla, neboť tma jí v tom zabránila. Tak pokračovala dále. Až do tábořiště - ztratit se stačila nejen jednou v hustníku širokém. Pak milánské těstoviny byl uvařeny a spánek posilující nastal.

22. den (Čoči)

Vstala jsem jako jedna z prvních a šla oxidovat k tropiku s Kulem. Vzbudila jsem ho několikrát. Poté se tedy vzdal a řekl že snídani nemá a tak že se mezitím máme jít všichni vykoupat... kdo nepůjde, nebude mít snídani. Ještěrky a Vidličky si znarodnily Jirkův ručník. Pak sabotovali Pytlíci z Dřeváků, tudíž dostali papání jako poslední. Měli jsme si co nejrychleji sbalit. A poté jsme dostali kotel a na jeho dně byla krabička od filmu. Měli jsme ji bez dotyku dostat mimo kotel. Já nosila vodu ve vlašech, což byla má výhoda, protože jsem z

Ahalbert a Jana pletou výrobu turbánků

nás hrajících měla vlasy rapidně nejdelší. Kluci tam pak házeli šutry a tak se krabice už jednoduše vyfoukla. Byl tam vzkaz v tajné abecedě. Já ji našťstí jako jediná z těch, kteří ji získali (v Plácově tajné hře) měla s sebou. A tak jsme měli náskok. Měli jsme to říct rádci a s některým z nich vyrazit. Byl nám přidělen Kule. Úkol byl takový: musíte mít celou cestu dobrou náladu a k prvnímu stanovišti musíte mlčet. Všichni umlčeli (myslím). Stanoviště bylo v lomu. Měli jsme přivázaní na gumicuku posbírat lístečky na zemi. Byly různě barevné podle toho, jak byly daleko. Všechna družstva měla plný počet bodů. Cestou k dalšímu stanovišti nás Kule otravoval šiškami, pošfučováním a strkáním do maliní či louží. Potom se posadil a začal číst, náhle přestal a řekl, že se musíme schovat před vlky alespoň metr vysoko. Nesplnili to Kuba a Pavča. Přišli tedy o ruce. Pokračovali jsme

v cestě a měli jsme vybrat silného jedince – tím byl protentokrát HLUK – ten měl dělat dřepy a my mezitím měli najít co nejvíce věcí na L. Našli jsme 16 (Komár kvůli tomu speciálně šel do lesa na záchod:-)). Pokračovali jsme opět vybrat silného člověka a pak jednoho bystrého. To byl VÁVRA a JÁ. Vavřík měl na rukou položen klacek a měl ho co nejdéle držet já mezitím byla přivázaná dračákem na lano a hledala lahvičku s lektvarem, který zachrání dva životy. Nenašla jsem. Kvůli dobré náladě se jaksí pobili Stegi s Hlukem a mně s Vavříkem byl ubrán život za kvílení a nadávání si při hledání lahvičky. Po cestě k dalšímu úkolu jsme nesměli říkat ANO, NE, JO. Životy ztratili Pavča, Kuba, Hluk, Já, Vávra. Další místo – četla se legenda a hledal se silný člověk. Opět jím byl Hluk – bezruký. Měli jsme, zatímco on seděl opřen o strom, najít jitrocel. Měla jsem ho asi za 3 sec. Poté Kule

řekl, že máme běžet co nejrychleji do tábo- ra a ohlásit se u krále. Přiběhli jsme, ohlá- sili se a odhodili bágly. Poté vyčkali a poté dokonce i obědvali. Odpoledne jsem měla já, Petr a Petra vigílii, když jsme se vrátili, vyhlašoval se čert-Lukáš. Tak měly Ještěr- ky lážo plážo. Večer spískali papírníci, my si oblékli krojovky a v hadovi se blížili k hraničce. Přišel čert se sekerou. Zaseknu- tí. Pochodeň. Oheň. Červená se line záře. A už hoří. Poté jsou jednotlivé vyhlašova- cí bloky s písničkami (reklamy), každý si přeje písničku. Napětí, tři poslední místa. Na třetím místě nikdo. Na druhém dva. Madla a Petr. Splnili stejně jako já všech- ny zkoušky... A místo první hm sem to já... Ihned po předání ztrácím červené koleč- ko, které poté opět nalézám. Beru si ŠUPy. Hudební sekce se sešla, je tu i Sova. Zpíva- jí hezky... konečně zpívá i Madla, poté od- cházím s pocitem, že jsme zase zažila pár krásných dnů... jen je škoda že krásné dny utíkají podstatně rychleji než ty nezábavné a nepřijemné...

23. den (Čoči)

Vzbudily jsme se a cítíme že je to posled- ní probuzení pod onou zářivě bílou plach- tou... ve své posteli se slammíkem. Vstává- me a papáme. Bouráme Hlukovo týpko. Poslední nástup. Balíme si. To je ta nejhorší část... Jen krojovky nezabalíme. Později se kácí stožár a nakládají batohy do auta ten- tokrát všechny. K obědu bylo uzený s hoř- čiči... celkem mňamka... Náměstíčko se po- malu vylidňuje. Poslední zapískání papír- níků... kácí se stožár. Tatouch, Plác, Kule, Alofons a Maďal pořádně sekají do dřeva zato Magda a Jana dřevo spíše hladí... Sto- žár padá mezi dvě řady. Odklízíme ho a bereme si z něj pro štěstí třísky. Píba s Taš- kou hrajou na svahu hru. Taška je na svahu a Pibi na něj házel flašku, Taška jí měl chy- tit. S hrou se nemůžou nějak rozloučit a tak jim utíkáme. Na nádraží pojíždáme ta- tranky – myši si daly taky, ale ještě dříve než my... Ve vlaku Magyal hraje na kyta- ru. Zjistíme, že jsme oba vzdálení potom- ci Aloise Jiráska... Zpíváme a blížíme se ku

Praze. Vystupujeme. Pytlíci, někteří Štíři a já jdou ještě pomoci vyložit věci. Já odnesu snad jen jednu přepravku. Musím jít domů. Na nádraží ještě předtím proběhlo kolečko a rozdávání kartiček. Loučíme se a poma- lu rozcházíme.

Skupiny:

- Hraňáci**
Stegy, Petr, Madla, Lukáš,
Hyp (Matěj), Prokop
- Templáři**
Pibi, Terka, Jirka, Taška, Matěj,
Franta, Kačka
- Malťáci**
Hluk, Čoči, Vávra, Kuba,
Komár, Pavča
- Dřeváci**
Pepa, David, Petra, Martina,
Vláďa, Adam, Marek

zápis z kroniky Ještěrek přepsala Čoči

Budování nové lávky

Put'ák Slovensko

23. srpna – 2. září 2007

Sraz byl ve čtvrtek večer u pokladny 24. Sešli jsme se celkem bez problémů, nastoupili do lůžkového vagonu rychlíku Širava a vyrazili jsme na východ. Spal jsem v coupé společně s Kulem, Hlukem, SRNem, Mattem a Píbou. Trochu jsme se pohádali o to, kdo kde bude spát, protože na horních lůžkách je moc vedro, dole je moc zima a uprostřed je moc akorát. Ve vedlejším coupé bydlel Tatouch, Věšák a Vavroch.

Pá

Usnul jsem celkem rychle a probudil jsem se až v Liptovském Mikuláši. Tam jsme si pár hodin počkali kvůli spadlým stromům na trati a nakonec jsme stejně jeli náhradní autobusovou dopravou do Štrby (Autobusy nebyly zrovna nejprázdnější). Odtud jsme jeli zase po kolejičkách do Košic a pokračovali vlakem Košice-Rožňava. Vystoupili jsme ve stanici Lipovník. Celkové zpoždě-

V Krásnohorskej jaskyni (Kule fotí největší krápník v Evropě)

ní bylo asi čtyři hodiny. Ze zastávky jsme šli za hrozného vedra asi kilometr ke Krásnohorské jeskyni, která je dokonce památkou UNESCO. Kule již v Košicích zjistil na netu telefonní číslo do jeskyně a rafinovaně nám rezervoval lístky na prohlídku. Před prohlídkou jsme se všichni naobědvali. Všichni kromě Vojty, který zjistil, že obědy na put'áku nejsou společné. Naštěstí byl nedaleko kráček a tak si stihl něco dokoupit. Začali jsme čist Farmu zvířat. Pak jsme vyfasovali výstroj do jeskyně-helmu s baterkou a kombinézu. V jeskyni byla pěkná kosa, což ale nikomu rozhodně nevadilo. Prohlídková trasa vede nad korytem potoka a je ponechána v dost přirozeném stavu. Projevuje se to tak, že není osvětlená, potok se na jednom místě musí překonávat po laně a tak. Na konci trasy je obří krápník (podle Guinnessovy knihy rekordů největší na světě, ale sám průvodce smutně přiznal, že to není pravda). Když jsme vyšli z jeskyně, bylo už celkem šero. Vyrazili jsme i s batohy na nedaleký kopec. Cestou jsme se bavili o významu medvědů v přírodě a jestli by to nebylo lepší bez nich. Kule nám vysvětloval, jak se máme bránit, až nás medvěd napadne (lehnout si čelem k zemi a doufat, že ze mě něco zůstane). Na tábořiště jsme dorazili až za tmy. Postavili jsme tropika. Po večeri se sem tam někdo umyl vodou z nedaleké studny a šli jsme spát.

So

Ráno se nám Hluk svěřil se svým snem o medvědovi. Pak jsme vyrazili. Po pár kilometrech jsme došli k chalupě. Poblíž ní jsme si schovali batohy. Udělali jsme bez nich okruh po Silické planině. Zase bylo horko jako včera a navíc skoro nikde nebyl stín. Krajina tam vypadala spíš jako savana někde v Africe než jako Slovensko. Dorazili jsme ke studni, ale bohužel u ní nebylo nic, čím by šla voda dostat ven. Proto jsme svázali tkaničky z pohorek, přivázali na ně plastovou láhev a vybírali tak vodu

Vahadlová studna na Silické planine (již bez vahadla)

ze studny. Zpátky k chalupě jsme dorazili asi tak ve čtyři odpoledne. Z horka jsme byli unavení a už se nám nikam nechtělo (kromě Tatoucha). Tak jsme se naobědvali a začali jsme vařit večeri. Po večeri jsme četli Farmu zvířat. Pak jsme si ustlali na verandě chalupy a doufali, že sem nedorazí medvěd ani majitel.

Ne

Srn a Matt v noci slyšeli medvědí řev. Naštěstí se ale nikomu nic nestalo. Pokračovali jsme dál přes Mutnou studnu. Naobědvali jsme se na louce s posedem. Dalekohledem byl odtud vidět Spišský hrad. Po obědě si Hluk s Davidem našli sukovice proti medvědům, které pro jistotu nosili po zbytek put'áku.. Před horou Pipitka nám zlomyslný houbař doporučil, abychom přespali u jeho chaty. Když jsme k jeho železobetonové chatce s altánkem dorazili, moc se nám nelíbila. Byla tam ale pitná voda a hezký výhled, a tak jsme zůstali.. Po večeri jsme

přečetli kus knihy. Protože bylo hezky, spali jsme pod širákem.

Po

Ráno se pustili do politické debaty. Všichni jsme se tak rozčilili, že s námi Tatouch a Štíří, kteří se debaty neúčastnili, nemohli udržet tempo. Počkali jsme na ně u pensiónu Soroška, kde jsme nabrali vodu.

Večer jsme mírně bloudili (přešli jsme pár hor a prolezli několik polomů). Měli jsme taky problémy najít nějakou vodu. Nakonec jsme zakempili na ne moc pohodlném místě před Švedlárem. David se po večeri neúspěšně snažil usmažit houby na Hrochův způsob. Zbyly z nich jenom uhličky.

Út

V úterý ráno jsme poprvé vstoupili do „civilizace“. Romská vesnice Švedlár nepatřila k nejnějsnějším. Hluk si nemohl vynachválit sukovici, která mu zvyšovala respekt u místního obyvatelstva. Na návsi

bylo několik obchodů, a tak jsme dokoupili nějaké jídlo. Bohužel nebyl dostatek času na spočítání zásob. Později jsme zjistili, že nám chybí tři jídla a že už je nemáme kde dokoupit. To Kuleho rozesmálo a začal se radovat, že konečně nebude na puťáku trpět jídlomorem. Tatouch se Štíry vařil zvlášť a tak měli jídla dost.

Potom jsme vyrazili přes vesnici na vlak. Všudypřítomné děti nám cestou ještě stihly pochválit batohy a zeptat se nás, jestli nemáme pistole. Vlakem jsme přešli do Nízkých Tater do zastávky Dědinky. Po obědě se někteří umyli v blízkém potoce. Největším zážitkem dne bylo, když jsme na zemi potkali medvědí stopu. Zdokumentovali jsme ji a šli jsme dál. K večeru jsme zase bloudili. Dost se ochladilo. Nakonec jsme skončili až za tmy na kraji lesa. K jídlu jsme měli řízky.

St

Ráno se asi nedělo nic zvláštního, protože si nic nepamatuju.

Pibižuch a Srn sledují Vysoké Tatry

Kudlanka nábožná

Odpoledne začalo pršet, a tak se nám hodilo, že jsme narazili na nedostavěnou, asi lesáckou chatu. Bylo to na Smrčianskem sedle. Udělali jsme velkou hranici, protože byla zima. Pak jsme uvařili poloviční večerí. Ne, že bychom byli pak přejedený, ale šetřili jsme na další dny. Po jídle jsme dočetli Farmu zvířat.

Čt

Ráno jsme se probudili do zimy a mlhy. Přes noc asi trochu mrzlo. Měl jsem narozeniny, což se mi hodilo, protože jsem dostal sladkosti a okurku. Měli jsme v plánu vystoupat na Královu Hoľu. To se nám taky po delším výstupu za husté mlhy podařilo. Na hoře se před námi najednou z husté mlhy vynořil vysílač. Bylo pár stupňů nad nulou. V budově na vrcholu byla otevřená místnost, kde jsme potkali asi třicetiletého horala. Začal nám barvitě popisovat svoji cestu. Pak se na chvíli odmlčel. David to nečekal a do očí mu do toho největšího ticha řekl: „Kecáš frajere!“ Horal se leknul a začal nás přesvědčovat, že nekecá. Vojta ještě nakreslil do návštěvní knihy grásko a šli jsme dál. Cestou po hřebeni byla skoro celou cestu mlha, takže jsme neviděli tu nejlepší část puťáku. Přespali jsme v útulně Andrejcová, spolu s několika dalšími turisty.

Pá

Ráno už bylo hezky. Od útulny byl nádherný pohled na panoráma Vysokých Tater. K snídani jsme měli druhou polovinu milána od včerejší večere. Kule vyhlásil „jídlo“ jako zakázané téma. Kousek od útulny jsme se zastavili, abychom si nasbírali brusinky a borůvky. Pak jsme střídavě sklízeli borůvky a chodili zkratkami přes kleče a bažiny. Večer jsme došli na louku (Smrečiny). Hodně foukal vítr. Postavili jsme tropika. Srn, Hluk a Příba se naposledy pohádali, o to, kdo kde bude spát. Po večeri byly brusinkové hody. Začalo to vypadat, že jídla bude nakonec přeci jenom dost.

So

Hluk ráno slavnostně zahodil svojí basebalku na medvědy. Kule se snažil s foťá-

kem dohnat co se dalo, a tak fotil co se dalo i nedalo. Při cestě jsme v trávě narazili na oběžní kobylku, která se nám po prožitém hladu zdála zvlášť pěkná. Došli jsme k zajímavému čerstvému polomu, stromy na něm vypadaly, jakoby je někdo učesal. Po obědě jsme dorazili ke staré zarostlé zastávce širokorozchodné dráhy. Potom nás už ale chytla palačinková nemoc. Čím jsme byli blíže Važci, tím víc jsme zrychlovali. Před Važcem jsme skoro běželi. Pak jsme tam čekali asi dvě hodiny na vlak. Ašpoň jsme si mohli víc užít nakupování než Tatouch a spol, kteří dorazili v klidu po nás. Z Važce jsme jeli vlakem do Popradu. Tam jsme taky čekali, protože měl vlak zpoždění. Lůžka jsme měli zaplacená i na cestu zpátky. Byl jsem v kupě s Pibižuchem a rodinkou tlustfochů. Do Prahy jsme přijeli brzo ráno.

Pepa

Údolím Černého Váhu na vlak

Voda podzimní I.

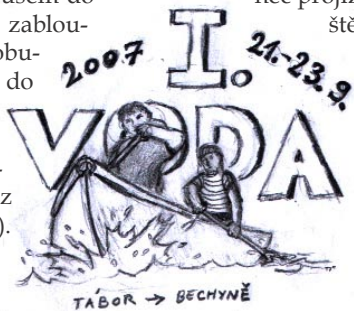
21. – 23. září 2007

Za první podzimní vodu jsme, vzhledem k tomu že byly volné jen dva víkendové dny, vybrali Lužnici pod Tábořem. V pátek večer jsme odjeli vlakem do Tábořa a pak městským autobusem do Padous (část Pytlíků se pokusila zabloudit a Hluk, Srn a Pepa odjeli autobusem o stanici dále). Spát jsme šli do k příbuzným do mlejna. Poté, co jsme snědli všechny koláče a zkontrolovali ovečky, jsme skončili, a to poměrně brzy, na seně (bez alergického Kvíčala a bez Kuleho). Ještě, že tam to seno bylo, v noci byla pěkná kosa. Ráno jsme snědli další koláče a pak jsme vyrazili. Koryto Kozského potoka je čerstvě vyčištěno, takže do řeky jsme nakonec dorazili všichni. Měli jsme 9 lodí a na nich seděli: Horác + Wendy, Kule, Vrápenec + Hyp, Kvíčala + Pepa, Turbo + Pavča, Anička + Kačka, Srn + Stegy, Hluk + Honzík, Tatouch. Počasí nám přálo – přesto, že slibovali předcházející týden nebyl nic moc. Slunili jsme se a Kvíčala se oddával focení kachničky mandarínské. Vody bylo spíš méně, než více, a tak jsme v klidu projeli Tábořem i Harachovkou. Na Kvěcho-

Betonový přístřešek u řeky posloužil za vzor Kaplického knihovně

vě mlýně kroužili z peřejí kameny, přesto jsme ho nakonec v podstatě všichni sjeli. M. Na následujícím Matoušovském mlýně se Horác, Turbo a Vrápenec rozhodli následovat dobrodružné takyvodáky. Vrápenec projížděl přes korunu úzkou

štěrbinou kolem padlého stromu a Horác pobíhal po koruně tak dlouho, až mu proud ukradl loď a spláchnul dolu na navigaci (pak to po něm opakoval jeden z již zmíněných takyvodáků zatímco ten druhý si vymyl loď důkladně

zevnitř po koničkování do vrátnice po jezu. Spali jsme na oblíbeném místě pod Příběnicemi a večer jsme se ještě šli podívat na hrad. Všechny nás překvapilo, jam mnoho z něj ještě zbývá. Druhý den ráno jsme vyrazili poměrně časně s přáním dorazit do Bechyně beze spěchu. Časové pásmo jsme srovnali hned na první jezu, kde se Kvíčala s Pepo cvakli hned při srovnávání se do vlnky nad jezem. Vzhledem k proudu jsme loď tahali ven poměrně těžko a dlouho. Pak už šlo vše hladce, jen Turbo nám ve Stádleci ukázal, jak se skáče šlajsna (na díra na zádi jeho lodi s tím zřejmě nesovisí J). V Dobronicích nás opustil Vrápenec a tak zbytek cesty do Bechyně Hyp jel zčásti na singlu, zčásti s Honzíkem. Do Bechyně jsme dojeli za časného a slunného odpoledne, poobědvali jsme a v klidu odjeli vlakem (já jel ale s loděma a Turbem napřed zpět do mlejna a pak do Prahy autem).

Tatouch

Voda podzimní II.

27. – 30. září 2007

Sraz byl v 16:55 na nádraží ve Vršovicích. Kule přišel trochu pozdě, nakonec ale všichni, kdo chtěli, vlak stihli. Přítomni byli: Sova (až druhý den), tři Ještěrky (já – Terka, Petra a Čoči), tři Štíři (Vláďa, Jirka a Vavřík přijel až večer autem), Kvíčala, jeho kamarád Karel z Řičan, Kule, Tatouch, Horác a Máša a tudíž i Hyp, Honzík a Kuba. Cesta vlakem proběhla v klidu, někdo hrál kostky, někdo si povídal a někdo škemral, že má hlad. Pak jsme jeli druhým vlakem, jímž se prodíral tlustší průvodčí, který se ten den zřejmě špatně vyspal (teda doufám, protože jestli je takový pořád...). No každopádně tam byla aspoň zábava. Nakonec jsme nasedli do autobusu a ten nás konečně dovezl do cílové stanice. Odešli jsme na tábořiště, složili lodě, postavili tropika a šli spát.

Ráno nás probudil hlušně vytrvalý déšť. Nikomu se nechtělo z tropika, tím spíš, že se zjistilo, že nemáme kotle. (Ani záchranné vesty, i když voda v řece zatím nestoupala tak nebezpečně.) Nedal se tudíž uvařit čaj. Až nakonec, když se statečně Ještěrky odhodlaly vylézt z tropika, podařilo se Čoče vyžebrať u cizích lidí v tábořišti plynový vařič. Tak Ještěrky uvařily v hrnčících čaj a začaly ho roznašet do okolních tropik. Teplý čaj a ustupující déšť vyhnaly spáče z jejich příbytků a Kule zorganizoval výpravu okolo jezera. Byla to hlavně fotografická výprava, sem tam se však vyskytly i chvíle veselí. Například když se Čočka snažila shodit Horáce do vody nebo když si Kvíčala sundal jednu botu a vybral si na to nesprávný čas, tj. čas, kdy měl Horác dobrou náladu (chudák Kvíčala pak skákal po jedné noze a snažil se ustát jeho strkanec). Vrátili jsme se a pak – konečně – přišel dlouho očekávaný Sova s vestami a kotli. Proběhla hádka o to, kdo s kým, proč a na jaké lodi nepojede, ze zbylých možností se sestavily posádky a vyrazili jsme. Posádky byly: Kule + Honzík + foťák, Kvíčala + Karel, Jirka + Čočka, Terka + Petra, Vláďa

+ Vávra, Máša + Hyp, Horác + Kubík a na singlu Tatouch a Sova. První, vrbičková část byla velmi zábavná, sem tam nás překvapil i strom padlý přes řeku, který bylo nutno podjet a v několika případech i přelézt. Dopoledne se přehnal krátký deštěk a pak už bylo jen zataženo. Bohužel byl nedostatek vylejvátek, protože hned několik

Jo jo, hoši si nepřivázali loď a během oběda jim odjela několik set metrů po proudu :-)

lodí najednou si hrálo na ponorky. (Nabozuju to na ně, byly to hlavně červená Odmocnina ze tří, Modrá peropa a Gandalf.) Někdy odpoledne se sjížděl malý jezík a Čočka se s Jirkou hádala, kdo bude na kotrči. Jirka vyhrál, ale doplatil na to, protože to nějak nešťastně určil, Čočka zmokla a následně Jirku zlila pádlem. (I když on si to také nenechal jen tak líbit, viz fotky na netu.) Zastávka na oběd nebyla, protože jsme vyrazili pozdě, a tak už jsme vyhledali rovnou noční tábořiště. Ještěrky měly k večeri kručku, Kule miláno, Horác taky a Tatouch knedlíky. Vavřík si vysloužil titul vysypávače cibule – profesionála a Ještěrky vylily všechno mlíko, co měly mít k snídani do müsli, a poté se to snažily svést na Kvíčalu. Po večeri se šlo spát, jen pár kecalů si pozdě do noci vyprávělo historky u ohně.

K ránu, spíš v ještě v noci, šel Horác na záchod a prej právě když vylezl z tropika, křupnula jedna z tyček u našeho stanu. Pomohl nám to tedy opravit s pomocí pádla

Ke všeobecnému překvapení byla nad Majdalénou peřejka

a po zbytek spánku jsme se snažily moc nevrstět.

Ráno bylo krásné, nepršelo a bylo hezky. Proběhla snídaně a poté sušení a lepení lodí. Na vodě se později zjistilo, že to bylo k ničemu, ale i malá naděje je naděje, že? Vyjeli jsme. Zase chvíli vrbičkama (místy s překvapením) a potom přišel i jez. Vydali jsme svačinu a hrozně dlouho s obavy debatovali, jak to sjet. Načež Tatouch sedl do lodi a v místě, kde to Kule označil za nejnebezpečnější, jez s úsměvem a s malým drncnutím sjel. Šťastně jsme pokračovali v cestě, oběd byl u nějakého rybníka, kde Horáčata sbírala patrony... *Při odjezdu nás čekalo překvapení: Vavřincově lodi už se nechtělo čekat, a tak vyplula sama o trochu dřívě. Někdo jí asi zapomněl přivázat ;-)* Naštěstí na okolním voleji to zas tak vyhrcoené nebylo, Tatouch pro loď dojel a aby se její posádka naučila, že přivazovat loď je lepší před zastávkou než po, nechal jim jí na druhé straně řeky. Samozřejmě pro ní plaval háček.

Co bylo dál, už si moc nepamatuju. Budu tedy pokračovat večerem: utábořili jsme se v lese na kraji pole a uvařili miláno a čaj. Čočka zabodovala, když s mírně vyděše-

ným výrazem oznámila, že musí být v šest doma. Kule jí ujistil, že to rozhodně nestihne a pak už se Horác zmocnil kytary. Myslím, že se nehrálo ani moc dlouho, ale já jsem usnula dřív, než šli ostatní spát, jelikož mi ten večer nebylo nějak dobře.

Ráno jsme opět spustili loď na hádvěo a vyrazili směr Veselí nad Lužnicí. Oběd byl někde na nějaké velké louce, ale bohužel jsme tam nezůstali moc dlouho. Na vlak jsme výjimečně nespíchlali, a tak přistání, vyhlídání lodí a počítání přeživších lidí proběhlo beze shonu. Jen Čočka furt stála u svého loďáku a nadávala, že si potřebuje převlíknout tričko. První dopravní prostředek na cestě zpět byl autobus. Poté jsme přesedli na vlak a ten už s námi zamířil do Prahy. Během cesty nás přepadl hlad, a tak nám Máša nejprve darovala suchý chleba, co jim zbyl, a pak Čoči vytáhla i ta veňáky. Na Vršovcích, kam jsme dojeli jen s hodinovým zpožděním, nás část výpravy opustila (ne navěky) a zbytek se rozloučil kolečkem na Hlaváku. Jen Kvíčala tam zřejmě ještě chvíli pobíhal a sháněl Karla, který se někde neznámo kdy vypařil.

Zaspala Terka

Kec – dřeviny

7. října 2007

Takže Kec začínal jako vždy v 16:55. Tatouch jako vždy přečetl kus legendy-tentokrát o příslovích. Potom se mě zeptal na něco v tom smyslu jestli už uschl kámen... a všichni se začli smát. První hrátky byla poznat stromy podle obrýsu na obrázku. U dvou nebo u tří uznávali dvě možnosti. Následovala hra, kde se Tatouch ptal na to které dřevo se na co používá. Co je vhodné na luk, čím se nejlépe topí v teepee, co nehnije pod vodou, z čeho je nejlepší luk, z čeho se dobře vyřezává a podobně. U každé otázky zadal tři odpovědi (a, b, c) a měl jsi si vybrat. Potom byla osmidílná poznávačka (to už jsem hrála) přičemž osmička byla moruše rostoucí v parku Fidlovačka... Jinak tam byl Jinan, Javor, dub, Jírovec Maďal, Jasan, Kaštanovník. A na konec klasická hra... text a najít v něm co nejvíce jmen stromů. Bylo jich tam

celkem 14. Většina našla na 10 a já jediná všechny. Potom se Tatouch jal vyhodnocování a my mezitím hráli hru. Utvořilo se kolečko. Každý měl jméno stromu a jeden slepý byl uprostřed. Řekl vždy jméno dvou stromů které se měly vyměnit. Já sem se vždy trefila na lidi co seděli vedle sebe. Tu jsme hráli asi půl hodiny a pak Tatouch konečně napjatým členům oddílu zdědil výsledky... Byla jsem nečekaně dobrá asi 5. od konce). Kec vyhrála Terka a po družinách samozřejmě vyhrály JEŠTĚRKY. Slosování lístečků tentokrát o jeden celobarevný UP a šest obálko barevných které nakonec dostali i nevylosovaní. A na konec tohoto ryze oddílového programu jsem všem zdělila jejich chechtákový stav. Všichni se divili i ti co měli hodně i ti co byli v mínusu... Hroch promítal diáky z puťáku a potom se ještě pouštěl film Pád do ticha.

napsala Čoči (kráceno)

Poznáš je?

Podzimní sraz

12. – 14. října 2007

Sraz byl (pro Štíry) v 16:30 na Hlavním nádraží. Vláďa přišel o 15 minut dříve, naopak Alfons a Tatouch asi o 10 minut později. Společně (já – Vavřík, Alfons, Tatouch, Vláďa a Věšák) jsme pak nasedli do vlaku směrem na Kutnou Horu. Ve vlaku bylo plno, takže Alfons musel sedět skoro celou dobu u vchodu. My jsme si sedli na poslední volná místa a četli noviny (které jsem pak zapomněl vyhodit a nesl jsem je celou výpravu). Alfons si ještě stihnul sednout a rychle usnout. V Kutné Hoře jsme pak přisedali osobák, který nás odvezl do Bahna. Ve vlaku jsme viděli v dále

navícenou Sv. Barboru. Ve tmě jsme vystoupili do Bahna. Neušpinění jsme vyrazili hledat vhodné místo ke spaní. Místo jsme našli cca 1 km od vesničky ve smrkovém lese, s výhledem přes pole na malebnou hlavní silnici. Postavili jsme tropika a šli si lehnout do spacáku. Ve stanu jsme pařili na Věšákově mobilu a krafali ještě tři hodiny (do 23:00). Ráno nás donutil vstát Alfons, který nás postupně vytahal ze spacáků a pak nám zbořil stan. Sbalili jsme se a vyrazili na místo srazu. Cestou jsme mýjeli pár rybníků s pěknými chaloupkami. Cesta pokračovala dál přes Vernýřov, Starou Huť, Petrovice II, tam jsme si prohlídli barokní zvony. Odtud jsme chtěli jít do Losin, ale rozmysleli jsme si to a dali jsme si malý off-road skrze trnité keře, studené potoky a elektrické ohradníky až do

sousedního údolí. Na sraz jsme dorazili v 15:00. Na místě již byli Pytlíci, Horáčkové, Cuk, Maďal, Kule atd. Přesto byl letošní sraz trochu komorní, dorazilo jenom 16 lidí. Čertem byl zvolen Věšák. Pytlíci nařezali extra velká polena a Štíry mezitím připravovali ohniště v týpku. Alfons si pochvaloval svůj první slavnostňák, na kterém nemusí pracovat, což se zmýlil, protože chvíli na to jsme se začali věnovat hlavní soutěži ve vaření a ohniště nebylo hotové. Soutěžili Cuk, Věšák (maso s omáčkou a chlebem), já a Vláďa (květák jako mozeček), Stegy (topinky), Hyp a ještě párek s hořčicí, jehož autora si nepamatuju. Já s Vláďou jsme dodělávali naše jídlo jako poslední, ale uzávěrku jsme stihli. Mezitím Maďal s Alfonsem vařili peruánskou specialitu. Všechno už bylo dojedeno a připraveno, a tak jsme se oblékli do krojovek a vyrazili k týpku. Po zazpívání Červená se line záře a Krinolína odešla Vlaštovka (již bylo řečeno, že oheň bude v 18:00, ale ohněm v šest byl myšlen ten soutěžní) a Pytlíci, kteří se u ohně zjevně nudili. Ještě před slavnostňákem přijel Sova a v průběhu slavnostňáku Jírovec. Kost vyhrál Vláďa a já, jako druhý Cuk a třetí Hyp. V noci se kapalnilo na téma prase. Pozdě v noci přemluvil Jírovec (který se chtěl ráno probudit ve své posteli) Sovu, aby jel s ním do Prahy. Vytrvalci šli spát až ve 3 hodiny ráno. V noci pořádně mrzlo, takže ráno byly stromy a louka pokryty jinovatkou. Dopoledne se snědly všechny zbylé pochoutky (tj. buřty, špízy, instantní polévky...). Pytlíci, kteří se na Srazu zjevně nudili, sbalili týpko a odešli za jablečným moštem do Kácova. O dvě hodiny později jsme odešli naše družina, Kule a Pepa na vlak, i když nás zbytek přemlouval, abychom zůstali alespoň na frísko. Na zastávce už čekali Pytlíci se svými jablečnými mošty. V Čerčanech jsme navštívili místní cukrárnu protože jsme do té doby trpěli hladem a žízní. Ve vlaku jsme udělali kolečko a odešli domů.

Vavřík

O podivném dvojmyslu, službě a kolaboraci

Pavel Drašar

Když jsme s UFOnem, alias Jindrou Novotným, zakládali „Středisko Vyšehrad“, byli jsme všichni plni elánu a optimismu. Byla totiž taková doba. Již v polovině šedesátých let minulého století se zdálo, že stráničtí mocipáni (spousta lidí se dnes mýlí v tom, že tenkrát byla jenom jedna strana, není to pravda, stran bylo v ČSSR hned několik, ale jak se tehdy říkalo, stály v „jednom šiku“) jsou naladěni tomu, aby došlo po kouskách k čemusi, co se v politických teoriích nazývalo konvergence. Aby se socialismus naučil vše pozitivní z kapitalismu a naopak (a nebyla to úplná hloupost). Důsledkem bylo určitě pootevření hranic, na určitou dobu odstranění cenzury (ona pozdější autocenzura byla vlastně mnohem horší), povolení podivných spolků, mhouření očí nad všerůznými aktivitami. Důsledkem bylo i to, že lidé probuzeni z obav, chtěli najednou něco dělat. My jsme teda založili to středisko, určitou shodou okolností v organizaci, která se nazývala Svaz pro spolupráci s armádou, zkráceně pak Svazarm, protože Ufon tam pracoval. Stalo se tak 4. 11. 1966 v 18:30. Středisko bylo součástí svazarmovského dorostu, kterému se tehdy říka-

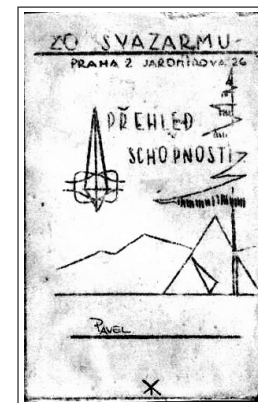

Znak Svazu Junáků Zálesáků

lo „zálesáci“, a zakotvilo v Jaromírově ulici neboli „Jamrtálu“ číslo 26 (později, poté, co si Ufon založil organizaci jinou, se přestěhovalo do vedlejšího čísla 42). Na obrázku je legitimace, která byla vydána v den založení ZO Svazarmu. Ven jsme jezdili a na táborech byli už před tím, v roce 1965 na Slovensku v Muráňsko-Tisoveckém krasu a v roce 1966 ve Stráži nad Nežárkou a na řece Otavě.

Ten Svazarm nakonec nebyl tak proti duchu skautingu, protože po ustavení ČSR, ale i před 2. světovou válkou čeští škauti fungovali jako polovojevská organizace. My jsme s tou armádou zrovna moc nespolupracovali, ale od naší „matky“ Svazarmu jsme dostávali vojenské celty, batohy, chlebníky, mapy a další důležitý materiál. Brigádami jsme si vydělali skromné peníze a za ně jsme si postavili laminátové přišery, kterým jsme hrdě říkali kánoe. Svazarm dal na pádla a další materiál. Na nich jsme jako svazarmovští zálesáci v létě 1967 sjeli první řeku, Lužnici. Naše činnost se rozrostla tak, že jsme měli ve středisku Vyšehrad tři oddíly.

Po očíslování oddílů sekcí mládeže ÚV Svazarmu, ustavenou v prosinci 1967, měly naše oddíly označení pátý, šestý a sedmý. (První až čtvrtý byli Šubrtovi „Bukanýři“ ze Sedlce.) Byli jsme idealisti a náš pohled na svět neobsahoval ani za mák politiky, jezdili jsme naprosto svobodně po krajích českých, moravských a slovenských a dělali to, co jsme považovali za škauskou

Jedna z variant „Střelky“ (sešitek, kam se zaznamenává splnění zkoušek. Název podle znaku nahrazujícího původní skautskou lili).

činnost. Za významné vodítko jsme měli příručku anglických odrostlejších skautů „Venture Scouting“, kterou mám dodnes.

Vůdčími osobnostmi celého Zálesáku byli MUDr. Karel Šubrt ze Sedlce u Prahy a, jak on se sám rád tituloval, „profesor“ Rostislav Zabloudil z Brna. Zálesák se úctyhodně rozrůstal (ono se to stalo, ještě než skauti byli ochotni a schopni obnovit Junáka, pověstné „obnovte stav ante bellum“ přišel až později) o nejrůznější spolky a kluby. Jak už jsem kdesi psal, po diskusích s pány Rudolfem Plajnerem, Frankem Elstnerem a dalšími se ze svazarmovského

Robin si balí do kletru (puťák Jeseníky 1981)

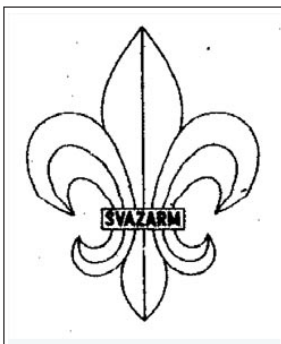
Zálesáka stal Svaz Junáků Zálesáků (SJZ). Zabloudilovi se to nelíbilo, a tak z toho zase na jaře 68 vystoupil a se středisky mu věrnými založil „Zálesák, svaz pro pobyt v přírodě“. SJZ i Zálesák zůstaly nadále ve Svazarmu.

Během roku 68 stihlo pár z nás absolvovat námořní školu Harcerů v Pucku ne-

daleko Gdaňska a podívat se do Německa do Kielu, Hamburku a na Helgoland a do Rakouska na sraz rakouských skautů, kde jsme zpívali písničku „Černý muž pod bičem otrokáře žil“ na polní mši.

Mezitím přijeli nejrůznější bratříčci a obratimové a chtěli nám pomoci právě od té konvergence, podle mého o nic jiného nešlo (možná navíc o pár teplých židlí). A pomohli. Už začátkem roku 1969 se Junák (junáckej, jak jsme mu pro odlišení říkali) začal povážlivě kolíbat a když pak v roce 1970 náčelník Plajner vydal pokyn ke sloučení Junáka s Pionýrem a ne všichni ho poslechli, mělo najednou naše středisko Vyšehrad skoro tisíc členů v mnoha oddílech, a to nejen z Prahy. SJZ se na chvíli přejmenoval na Svaz skautů Svazarmu a pak byl začleněn mezi „střediska branné výchovy mládeže Svazarmu“. Karel Šubrt odjel do zahraničí a svedlo se na něj všechno, co kdo kdy ve Svazarmu do té doby ukradl, a tedy to chybělo do inventury. On měl malou fiatku, ale potřeboval by na to býval tak celej vlak. Rostá Zabloudil neprchl a se svými Zálesáky funguje dodnes.

A tady začala ta pravá dvojmysl neboli doublethink, jak psal Orwell. My jsme nerušeně pokračovali v tom, co jsme považovali za romanticky správné, a „matka“ Svazarm dělala, že plníme úkoly Jednotného systému branné výchovy obyvatelstva (JSBVO) v oblasti práce s mládeží tak, jak to měla za úkol od ještě větší „matky“, samotné Strany (rozuměj komunistické). Naše tábory se staly tábory „branně-vodáckými“, „branně-turistickými“ a pochod Dobříš Praha, který jsme si s Hugem vymysleli prostě jako náročný výlet, právě

Pokus zkloubit Svazarm se Skautingem?

podle Venture skautů, se stal „Branným dálkovým azimutovým pochodem“, jímž je dodnes. Brannost nad brannost, neb vše je brannost. Pro činnost oddílů to neznamenal v zásadě nic, akorát lilie byla opět nahrazena „střelkou“, jejíž symbolika byla nad pochybnost stejná. Strýcům svazarmovským to ale nevadilo, protože přes okraje šanonů s papíry, püllitru s pivem a sklenic s rumem moc daleko nedohlédli. Akorát některý z nich občas zamuroval „jen aby v tom vašem táborničení nebyli nějaký skauti“. Byli a nebyli. Jiný mudřec, který byl tehdy toho Svazarmu v Praze předsedou, obvykle dodával lakonicky: „budovat a bránnit“ s výrazným „t“ na konci. Byli tam ale i moudří a solidní lidé, ostatně jako všude, a ti nám moc pomáhali.

V podivných dobách pozdních let šedesátých a dále jezdili naši mladí svazarmovci ve „škauntskech krojovech košilích“ se střelkou místo lilie, s odborkami, šátky, oddílovými praporky a všemi nepozměněnými atributy na stále i putov-

ní tábory, o kterých se ve svazarmovských hlášeních psaly epické science-fiction, jako například ta, že se táborníci jeli na Slovensko do Nízkých Tater poklonit památce komunistického odbojáře, bojovníka proti fašismu Jana Švermy a položit v místech jeho neslavného skonu pietní věnec z kosodřeviny. Jediné oko nezůstalo suché. Na straně jedné s těžko potlačovaným smíchem a na straně druhé s lehce naznačeným dojetím. Svazarmovský aparát si vyplnil kolonku a splnil pro příslušný rok stranou stanovené úkoly JSBVO. Byl spokojen a nešetřil diplomy a medailemi. Dvojmysl kvetla, „a rudý byl květ“, jak praví básník. Pamatuju se stále v barvách, jak jeden (a to ještě předsocialistický) starý skaut z našeho střediska skutečně plakal, protože dostal pro něj nadvysost nepřijatelnou obrovskou rudou hvězdu vyznamenání za brannou výchovu mládeže a myslel si, že pokud by ji nepřijal, mohl by ohrozit činnost oddílů, měl svoje zkušenosti. My jsme tehdy byli mladý cucáci a měli jsme z toho

Tak takto se tábořilo

leda bžundu. Takových medailí jsme měli s Hugem každý celou sbírku, mysleli jsme si vždycky, že je za naší rakví na funuse ponosou na červeném polštářku. Chudák Hugo se toho nedočkal.

Dvojmysl šla dál a stávaly se přepodivné věci, funkcionáři přijeli například na tábor a vedoucí držel bobříka mlčení a protože to byl a je férovej člověk, nemohl před dětmi porušit pravidla a se soudruhy z okresu se prostě nebavil, mlčel. Byl z toho politický průšvih a já jako předseda spolku jsem dostal za úkol toho soudruha, co vlastně nebyl tak úplně soudruh, vyloučit se Svazarmu a to naprosto exemplárně, ale protože jsme vlastně plnili JSBVO a strýčkové nás potřebovali, aby si za nás mohli vyplňovat hlášení, že „plní“, podařilo se to ututlat. Takových legrací bylo mnoho, jednou si děti popletly bolševník s bolševikem, onehdá pak byla naše organizace obžalována z organizace ilegálních přechodů státní hranice,

Znak Svazu Junáků
Zálesáků davaný místo
skautské lilie.

ce, potom zase z šíření nacistické propagandy, jindy chtěli po návštěvě (staršímu funkcionáři v důstojnické uniformě) na schůzi, aby jedl čistý poridž, bez jakýchkoliv přísad (byla to jakási esoterická zasvěcovací akce ve spolku) z jednoho ešusu, který koloval s jednou lžící, a funkcionář to vzal nejdřív jako téměř urážku, ale pak se vzpamatoval a pravil: „Inu soudruzí, ovesná je dobrá, ale uvařte si také pohankovou, partyzáni si vařili pohankovou!“ A bylo zase dobře, plnili jsme za ně jejich usnesení a oni nás stále psali do svých plánovacích výkazů a dali nám pokoj. Jezdili

Na táboře v Suchém Dole, rok 1981. zleva:
Aleš, Horác, Pytrís, TML, Světlo, Ušák, druhá řada Čaj, Víta Ierl, Šimon, John, Mrtvola, Jirka Pánek

jste i na velmi dobré, zcela regulární lesní školy, kterým punc škauské oficiality propůjčil Břetislav Šram Škaroupka z Brna, potažmo tehdá stále ještě moravský vůdce lesních škol Junáka (později se na něj junáci pro toto kolaborantství poněkud zlobili) a které se ale jmenovaly Školení cvičitelů mládeže III. třídy.

Ta dvojmysl pak, po roce 1989, vykristalovala i z druhé strany, kdy z pod kamenů vylezli ti nejpravější junáci, kteří prožili celou dobu od války v papučích za kamny, a tvrdili (jako u toho Šrama), že všichni, kdo během této „těžké“ doby pracovali s mládeží pod taktovkou KSC, byli kolaboranti a mládež by nadále vést, ve společnosti, kde pravda a láska zvítězila nad lží a nenávistí, neměli.

Já sám se na to dívám asi tak. Byla to dvojmysl a my jsme to věděli, alespoň my „starší“ co jsme tomu vytvořili, jak by se dneska řeklo, „firewall a spamový filtr“. Dělalí jsme to však jednak pro sebe, protože jsme to dělat chtěli, a v důsledcích i pro „děti“. Mnohokrát se mi stalo cosi jako tato příhoda, která mne potěšila: Tubuju (jedu na nafouknuté duši, angl. tube) si to takhle dolů po Rio Salado od Tonto National Forest dolů k hlavnímu městu Arizony, když tu na vedlejší duši přitubuje člověk a řekne mi po delším filozofování, že jsme ho a jeho kamarády ve středisku tak trochu připravili na praktický život a že je rád. Když nic jiného, myslím si, že za dobu existence klubu, střediska, oddílů a Základní organizace Svazarmu jsme všichni tak

Svazarmovský metál

či onak přispěli k tomu, že mnoho lidí se dnes je schopno postarat sami o sebe, a to i v určité „nouzi“. Režimem ani politikou jsme je nikdy netrápili a dodnes se setká-

Puťák 1981 – družina Permoníků

vám s bývalými rodiči, dnes lidmi téměř v penzi, kteří opakují, že se nás tenkrát trochu báli, co jsme to za divousy a co je to za podivnej spolek (ti lidé často nechtěli s tehdejšími zřízením nic mít a nebyli členy spolku žádného, ba ani odborů; anebo naopak proletěli životem v nejvyšších funkcích), ale pak, že nám děti svěřovali a byli rádi, že tak. Od naší kolaborantské „matky“ jsme s povděkem přijímali (a to si nedělám legraci) stovky tisíc korun ročně na práci s mládeží (a tehdá to byly obrovské peníze), materiál, jinak tehdy nedostupné tajné mapy atd, atd...

My jsme to vždycky považovali, kromě té legrace, za „službu“ tak, jak to měl přemožitel českého krále Jana u Křešáku namalováno na štítě: „Ich dien“. Byli jsme romantici a ani taková ani maková doba nás z toho 100% nevydělila. Dodnes se na to dívám zpátky docela rád a kdybych byl mlád a vše se vrátilo, dělal bych to asi zase a pouze s minimálními úpravami. Konečný počet výjimek nečiní pravidlo neplatným. Howgh.

Pavel Drašar, doktor

Jaké to bylo tenkrát, když...

Horác

Když se „TO“ ještě nejmenovalo Vyšehrad ani Tábornická unie, ale Svazarm. ZO Svazarmu 4002/230 čili Základní organizace Svazu pro spolupráci s armádou...

Mimochodem, nedokážu pochopit, proč zrovna já, který si nepamatuje ani číslo svého mobilu, si dodnes pamatuji tu naprosto neúčinnou a zbytečnou kombinaci čísel: 4002/230. Ani tenkrát to k ničemu nebylo. Pokud je snad mezi čtenáři pamětník, který je na tom podobně, pak prosím, aby třikrát poskočil na znamení sounáležitosti a hlubokého bratrství

Kryšpín a batoh „hřbetolam“ aneb „turistická kapka“

V té době byl vedle Pionýra snad Svazarm jedinou možností jak založit oddíl, do kterého bychom jako školáci mohli chodit. Mělo to svá drobná úskalí. Například každý rok jsme dostali školení o tom, že jsme se úspěšně zúčastnili branného závodu DZBZ SZBZ BřmPSVZ a co jsme tam dělali, že jsme vyhráli. Prý to byl Dukelský a Sokolovský závod branné zdatnosti či tak nějak.

Klubovna byla pod Nuselákem v Jaromírci. Jedna místnost asi tak velká jako nejmenší místnost v dnešní klubovně. Cesta do klubovny vedla tenkrát hlubokým pralesem plným hmyzu, jedovatých anakond a nepřátel – tam, co končila i poslední výspa civilizace – Boleslavova ulice. Zde se také vyskytovala většina oddílových členů. Zlé jazyky tvrdí, že několik opovrhovaných jedinců bydlelo i v jiných ulicích, ale my, pamětníci, si dobře vzpomínáme – jak později potvrdily i pozdější vykopávky – že v této kruté divočině jiných ulic nebylo. Mezi pilíři Nuselského mostu se tenkrát proháněla stáda bizonů a mustangů a mezi tou havětí jsme neohroženě probíhali i my, když jsme sháněli bublinky do vodováhy, měřili krejčovským metrem výšku Nuseláku či plnili podobné úkoly. Poznali byste nás neomylně podle kabely – typického modrého chlebníku z jakési džínové látky. Soudě podle barvy zřejmě pozůstatků z armádních leteckých skladů. V pozdějších letech přibyl ještě další rozlišovací znak – jakási prapodivná izolepou omotaná duralová tyč s anténou kruhového průřezu vypletená provázkem. S tajemným francouzským názvem laCrosska.

Když jsme se do klubovny dostali poprvé – několik prvních schůzek probíhalo ve školní třídě – tak jsme nafasovali každý jednu kabelu, pádlo a pak jsme se podělili o kotlík a tříkilový stan – áčko Jiskra. Na výpravu jsme vozili dekáče – hřejivé, lehké a nealergické spacáky ze speciálně upravených materiálů. Na černém trhu se

První klubovna v Jaromírově 26, Hugo vede schůzku

později pokoutně šmelilo s návody a stříhy na opravdovou péřovou mumii. První návod jsem dostal na lesní škole kdysi...šumráááá. A popravdě – dodnes mi dobře slouží, byť zlé jazyky tvrdí, že je skrz něj v noci vidět na cestu lépe než za svitu baterky.

Jednoho úžasného dne jsem mohl zahodit svůj batoh „turistická kapka“ – když se objevil první kletr. Z tuhého zeleného plátna, s vysokým, kůži vyztuženým dnem a rukávem, který se dal vyrolovat až vysoko nad hlavu. To když bylo hodně věcí nebo nadbytečně mnoho stability. Pořídili jsme si jej všichni a ještě donedávna jsem ho doma z piety schovával. Nemluví tu samozřejmě o několika skromných výjimečnicích, kteří pohrdli kletrem a zůstali u chlupatého telete. Žili svým střídavým asketickým životem poustevníků a nepotřebovali sebou tedy na výpravu velké vybavení. Stačilo jim jen pár věcí. A obě – sirka i lžice – se jim tam docela snadno vešly. Zvláště pokud se lžice trochu zmáčkla. Jednu dobu se dokonce móda ohnutých

lžic stala nakažlivou: pro zvedání kotlíku a víček měla lžice zahnutou rukojeť konec do malého háčku. A pro pojídání kompotů byla lžice ohnutá kolmo k rukojeti. Kompoty, jinak též tradiční přísada porridge, se totiž při pojídání nesměly naklánět. A pokud s kompotem nekolovala i ta správná lžice, tak jste přišli o šťávu. Jen staří kořeni, z kterých se už tenkrát sypal fosilní prach, si dokázali srolovat spacák do kapsy z cely a zabalit do uzdy-uesky. Na výpravách jsme spali v Jehlanech nebo áčkách z kosočtvercových celt. Na prvním velikonočním putování napadlo celých 15mm sněhu – no prostě byla děsná kosa a museli jsme sami vstát a rozdělat oheň. Málem nás to tenkrát konzervovalo. Všichni jsme poctivě kupovali kožené šité farmářky – boty nad kotníky z jemňounké kůže. Poctivě jsme je krmili a napájeli Tagalem a někdy vydržely i celý rok. U Hollara jsme měli uskladněné pramice a čas od času jsme vyjeli na Vltavu kolem pražských mostů. V zimě se na pramičku

Ivan Černý zvaný Ivanhoe – pravý zbojník :-)

vešla kamna a tak začala tradice Guláše Wánočního...

Na vodu se jezdilo s látkovým loďákem, který balili dva – jeden vždycky kroutil krkem a druhý utahoval kolem krku špagát, aby do něj nenateklo. Kdo komu kroutil a kdo utahoval, si už ale přesně nepamatuji. Na lodi obvykle nechyběly klepsydry – vodní hodiny. Přivázaná a dobře těsnící sklenička od dětské výživy s hodinkama a kilometrů a případně peněženkou. Byly-li klepsydry dobře uzavřené, nešly otevřít jinak než jako tradiční dětské prasátko-pokladnička. ...nebo se smířit s tím, že hodinky pár dní nenatáhnete a peněženka je nedostupná...

Bylo-li málo vody, nechávaly se vpředu plout vikingské drakkary přezdívané orlice. Tyto galéry z dubových fošen podobné ledoborcům Krasin se proslavily svou nepotopitelností a nezničitelností. Dokázaly ve vyschlém kamenitém říčním korytu vyorat hluboké brázdy. Do vzniklého vrásnění se stahovala voda z celého kraje, zvěř

z okolních lesů i my ostatní v obyčejných kánoích. Orlice se proslavily i na Mezinárodní konferenci Geografické společnosti v Paříži poté, co při sjíždění Vltavy přísný kotrčník nedbal plačtivých stížností háčka, který měl pocit, jakoby pádloval do kopce. Teprve na kótě 1237 m. n. m. mu dovolil krátký odpočinek před dalším pokračováním do Bratislavy. Někdy tou dobou se v českém zemědělství proslavili bratrance Veverkové, objevila se meliorace, byla založena Společnost pro stavbu Panamského průplavu a Metrostav, ale jakákoliv souvislost je samozřejmě jen čistě náhodná.

Vařilo se na vidlicích, na které se položila tyčka s pověšenými kotlíky. Oheň se musel posouvat podle polohy kotlíků, směru větru a nálady přihlížejících. Na vodě se vidlice i tyčka naložily do lodi a odvezly na další tábořiště. Na pěším puťáku se vždy musely znovu hledat. Když jsme měli tři kotlíky, byl problém sundat ten prostřední. Tyčka občas přehořela a praskla, vidlice se rozštíply či nešly zabodnout... Na táborech se spalo v celtovém jehlanu na podsadách. Protože podsady na tábořišti zůstávaly, stavěla se i kuchyň trvale a nebourala se. Neměli jsme tee-pee, takže v kuchyni byl veliký stůl, kolem kterého jsme sedávali za dešťů – čili skoro pořád. Jezdili jsme na mrňavounek tábořiště v bývalém lomu u Suchého Dolu v Broumovských stěnách. Všude kolem pískovcové skály, jeskyně, mech, potoky... Nad táborem z jedné strany svislá stěna lomu,

Naše první loď – legendární orlice

Rum vydává jídlo hladovým tábořníkům (Společný tábor 6. a 7. oddílu, Suchý Důl '81)

z druhé strany skála s viklanem zvaná Hřib a mezitím malý plácek s Wakanem – obrovským posvátným kamenem. Na rozcvičku či na stezku odvahy jsme chodili údolím potoka ke Smrku, který jsme ani ve třech nedokázali obejmout. Na výpravy se chodilo do Kovářovy rokle – kolem skály s profilem indiána, na Hvězdu, k vodopádům, kolem Niagary či koupat se do hlavňovského rybníka. Pravidelně jsme za setrvalých dešťů těžili z táborového náměstíčka bahno, aby se tam dalo chodit. A každoročně jsme také neopomněli statečně a čestně prohrát ve fotbalovém zápase s Brňáky a Rtyňáky z okolních táborů. Pitris, který maloval diplomy, měl před sebou vždy rozhodnutí, jestli ten nejhezčí diplom má být za druhé, nebo až za třetí místo... Nad táborem byla třešňová alej. Ale vždycky byla taková zima, že třešně nestačily dozrát. Pak se tábor přesunul na Oldřišskou – nedaleko Lubů u Chebu u vesnice Červený Kostel. Tábořiště na soutoku dvou potoků, všude nespočet borůvek, sluníčko, sucho, hluboký les... Jednou se vrátila z koloběžkového puťáku na Oldřišskou smečka mladých Vrab-

čků. Udělali si oheň a na vaření si postavili z lenosti trojnožku, kterou někde okoukali! Dodnes podezřívám Chrochtu, Ouhu, Fihu... Marek by to určitě věděl přesně. Kotlík visel tenkrát ještě přivázaný provázkem a oheň bylo nutné hlídat. Když se ouško rozžhavilo, přestal kotlík viset... Spotřeba provázků byla velká. Pak se věšel kotlík na háček z větvičky přivázané provázkem a provázek se nepřetavil tak rychle... Paměť mi říká, že jednoho dne jsem sebral doma mamince řetězky na splachovaadlo, na jeden konec pověsil dvoustranný háček z jeřábu ze stavebnice Merkur... A tak to už zůstalo. Od té doby jsme doma splachovali provázkem... Tenkrát... Ve stříbropěnné Vltavě se proháněli trilobiti a ve vinohradské buši ještě kvetlo uhlí.

No a pak přišla i civilizace a s ní první krosny, mumiové spacáky, stanové plátno v Dlouhé na ručně šité bágly, pohorky. Membrány, GoreTex, stříž místo perí – Holofil a Qualofil, které jsem znal, jen z článků od Doktorskýho, se najednou začaly prodávat...

Můj život v oddíle

Alfons

Napsat něco o vývoji a činnosti oddílu za dobu, co zde funguji, mi vnukl (nebo vnutil?) Krupp. Umí holt být přesvědčivý; bohužel. A tak se pokusím o literární útvar, který jsem v životě nepsal a asi nebude za mnoho stát, ale zaplní místo v jubilejním ŠUPu a o to nám přeci jde, ne? :o)

Je tomu již 18 let a asi měsíc, co jsem poprvé otevřel dveře klubovny, tenkrát ještě „Jaromírky“. Za stolem se smál Uáá, prý rádce družiny. „...A tykej mu!“...

Už tenkrát byl život v oddíle tak odlišný od „civilního“ života venku. Klubovna byla oázou a výpravy tím pravým dobrodružstvím pro desetiletého kluka. To vše už vnímám jinak, a přesto je pro mě parta oddílových lidí stále něco výjimečného i bez toho počátečního kouzla.

Za dobu, co „chodím“ do oddílu, se tu vystřídala spousta zajímavých individuů. A to se jedná jen o necelou polovinu existence spolku. Každý z nich nějak ovlivnil život v oddíle a poznamenal svou přítomností určité období.

V úplných počátcích jsem pro zaujetí oddílem samotným příliš ostatní nevnímal. Ale přesto mi někteří utkvěli v paměti. Tehdy nejstarší a tedy i nejvýraznější družinka byli Rysové, a to jim vydrželo ještě asi rok a půl, než, jak to chodí, vyksali, přestali se objevovat, už nechodili, vychcípali a měli zkrátka něco jiného. Poprvé jsem je blíže poznal na stromku roku 1989. Usměvavého Koalu, šklebícího se od ucha k uchu, a tehdy ještě chlapecky charismatického Alenáše i jeho bratra Cigiho z druhé nejstarší družiny Svišťů. A s nimi i rčení „malej, blbej, Ale náš“ a „čambus bambus alá Koala“, z mého pohledu zlaté časy oddílu. Jak se malej desetiletý špunt v oddí-

le rozkoukával, poznával i méně výrazné osobnosti. Pro nás malé se ale svět oddílových starších rozdělil na hodné Rysy a (Svišti prominou :o) zlé Sviště. Breberky, Breberky, holky o rok starší než my, byly spíše naši spojenci a kamarádky, alespoň než je o něco dříve než nás sklátila puberta, a později mi bylo líto, že se tak brzy přestaly v oddíle objevovat. Pro mě to bylo to období hravého Alenáše, drsného frajera Cigiho, šaška Koaly, jakéhosi veselého Mapanyho, který v té době zrovna vykysával, impulsivního Sysla, nenápadného hodného Hudráka, Mimoně, upovídáné Kecky, tiché Emy, zasněné Pýthie, kamarádké Veroniky a nejvíce samozřejmě nás Hrářů, Pětíka, Mrkvouse, Ondry/Kruppa, Trola, Konga, Hlada, mě/Alfonse a pár dalších lidí od nás i z jiných družinek... My všichni jsme si tak v oddíle žili, hráli, blbli, pracovali a mě bylo fajn, protože jsem si právě jen blbnul, hrál a pracoval a neměl jsem žádnou zodpovědnost.

Byla to také doba, kdy se střídal porridge (porič) s krupičkou k snídani a miláno s rejžánem za přítomnosti luncheonmeatu k večeři. Smažáku, ale i ostatních jídel bylo na táboře i jinde buď málo, nebo nanejvýš

Vaření s pomocí trojnohy (Cigi)

s odřenýma ušima akorát (jen ten porič či připálená krupička občas přebývaly...).

Jak jsme se s oddílem sžívali, s postupem let jsem si musel uvědomit, že čas letí a ty „staré zlaté časy“ se pomalu mění. Rysové a Svišti se postupně někam vytratili a velmi brzy po nich zmizely také Breberky. Pár se jich sice drápkem zachytilo, ale dráčky brzy zpuchřely, ulámaly se a i rebelující Alenáši, Emilové, Čihadla, Onroušové a Veroniky zmizeli v nánosu oddílových fosílií. Chvilí se pokoušeli vést družinky, avšak bouřlivý náctiletý duch v jejich tělech je vedl jiným směrem...

Oddíl sice jednou stranou opouštěli staří vysloužilci, ale druhou přicházeli noví překvapení členové oddílu a s nimi vznikaly nové družinky. Byl to pro mě vlastně nový fenomén. Postupně jsme nebyli ti nejmladší, ale najednou jsme na tábořech dostávali do rukou tu zodpovědnost, kterou jsem se do té doby nemusel zabývat. A tak přišli Tipcové, Straši, Prskavcové, Honzové a další Netopyři, jež vedl chvíli Tantalík „blahé paměti“... Na našem prvním zimním táboře byl Tantalík naším (Hrářím) nepřitelem číslo jedna, už ani nevím proč. Ale bavilo nás to... Ani Tantalík však v oddíle od našeho příchodu už dlouho nevydržel.

A tak družinky přicházely a odcházely, až jsme my Hráři byli v situaci: „...co s váma???...“ To jsme nevěděli ani my. Na standardní oddílový život jsme již byli staří, čili se od nás očekávala buď nějaká práce, nebo jakási externalizace našich aktivit v oddíle. My s Hladem jsme se rozhodli vést spolu (přes varování Tatoucha a jiných zkušenějších) družinu. A tak vznikla družina Scarabeů. Podle očekávání to moc neklapalo a družinku jsem po čase a dohodě s Hladem už vedl sám. Ostatní se buď vytratili, nebo jako třeba Krupp a chvíli Hlad se zapojili do vedení oddílu. Říkal jsem si v té době, že už nebude oddílový život tak zajímavý, když už patřím k „vedení“, a kupodivu mě to ještě dalších 13 let nepustilo a jsem zde do teď.

Už mi nějak dochází inspirace, co dále v tomto článku zmínit. Snad jen nějakou myšlenku nakonec. Jenže na moudré myšlenky nakonec jsem asi nikdy nebyl. Možná bych se měl vyjádřit více k tomu našemu 40letému výročí, které „slavíme“ letošní podzim. Třeba že oddíl, co pamatuji a ještě spíš i spoustu let, co nepamatu-

Autor tohoto článku na táboře roku 1992

ji a pamatovat nemůžu, funguje více méně stejně a stále má dětem co nabídnout a drží i partu těch „starých“, co to všechno připravují a vedou. Samozřejmě že se spoustu věcí změnilo. Kulisa je jiná. Vládu třešní vystřídaly vlády ptáků, růží a jiných. Místo obvyklých hladových jídel na táboře, třeba na „Modré trávě“, nastoupil místy hrozný jídlomor. V klubovně se objevil počítač a postupně jich tam už máme asi tři a čtyři monitory... :o (Na tábořech vystřídaly staré posadové celťáky indiánská týpčeka. Začali jsme jezdit na zimní puťáky do slovenských i českých hor, na zimní tábory jsme jezdili několik let do týpka místo do chalupy. Jídelniček se vlastně krom kvantity změnil i na kvalitě a pestrosti. Ale to ostatní je vlastně celých těch spoustu let existence oddílu stejné. Schůzky, výpravy, Kecy, tábory, zimní tábory, puťáky, vody (stále ty čtyři krásné řeky, na kterých už někteří znají každou vlnku), opravy lodí, no zkrátka vše to, co si z oddílu asi pamatujete. Lidé se v oddíle vystřídala hrozná spousta a všechny zde vyčísit by bylo náročné, i když by si to, alespoň někteří, určitě zasloužili...

Ahoj Alfons

Fosilní anketa

1 Co/kdo a kdy tě přivedl/a/o do oddílu?

Většinu z těch, co odpověděli, do oddílu přivedl vrstevník – ať už spolužák, kamarád, nebo sourozenec. Několik lidí do oddílu přišlo i na základě náboru nových členů do oddílu na školách. Někteří členové se o oddíl začli zajímat kvůli svým rodičům, kteří oddílem kdysi prošli.

Jak je to dnes? Nábor na školách už jsme skoro vypustili, bylo to sice příjemné šaškování s týpkou a lakroskami, ale efekt byl několik let za sebou prakticky nulový, a to přesto, že jsme vyrobili skvělé leták a nechali si ho profesionálně vytisknout v množství o hodně větším, než velkém (podle Tatoucha jich z původních pěti tisíc ještě 4750 máme:-). Většina nových členů oddílu nyní jsou buďto něčí vrstevníci a kamarádi, ale stále se zvyšuje počet dětí byvalých členů oddílu.

Bukač (oblíbená soutěž v přenášení věcí na čas)

2 Co byla tvoje nejoblíbenější hra na schůzce?

Nejoblíbenější dvě hry mezi fosíliemi byly na medvěda a kyklopy. Princip her je podobný, medvěd i kyklop mají zavázané oči. Medvěd se ale pohybuje po klubovně a hledá ostatní, zatímco kyklop hlídá dveře aby nikdo neproklouzl, alespoň tak hrám říkáme dneska. Další oblíbenou činností byly schůzky venku. Neoblíbenou hrou pak bylo pupendo, což je tajná hra, kterou dosud neznámé individuuum vyneslo ven a režisér Hřebejk podle ní hned natočil film a vydělal balík.

Jak je to dnes? Kyklopy i medvědi se hráli, hrají a budou hrát, ale na to pupendo se nějak zapomnělo...

3 Jaké bylo tvoje oblíbené tábornické jídlo?

Zde suverénně vede miláno a jeho varianta sejráno, která se v oddíle začala často vařit cca od poloviny 90. let. Neméně slavný, avšak ambivalentnější je porridge, který někteří milují a jiní nenávidí. Mezi ostatními jídly byly zmíněny knedle s borůvkami a různé polívky. Kupodivu nikdo nezmínil slavné Kulecí špekové knedlíky.

Jak je to dnes? Miláno je stálíci na oddílovém jídelníčku, naposledy výborné miláno uvařili např. Horác a Tatouch na podzimáku před dvěma týdny. Porridge zůstává předmětem diskusí, ale to, že je levný, lehký a výživný mu asi nikdo nevezme. Kulinářskou novinkou posledních let jsou táborová kuřata na grilu poháněném potokem přes Maďalovo-Kardanovo soustrojí

4 Jaká byla tvoje oblíbená hra na táboře?

Zdáleka nejoblíbenější hrou byly noční přístavy, další oblíbené byly lesní běhačky-střílečky typu trápce. Jeden respondent za nejlepší hru dokonce považuje přežití, další puťáky na konci tábora a jeden z pamětníků věhlasný UFO-hoax.

Jak je to dnes? Přístavy ani trápce nadále nechybí na žádném táboře, ale taková mystifikace jako UFO už se asi nikdy nepopakovala.

5 Jaká byla/je tvá oblíbená píseň?

Co respondent, to názor, k žádné velké shodě nedošlo. Jmenovány byly např. Niagára, Jarní kurýr, Krinolína, Šípková Růženka, Scarborough Fair, Praha, Psice nazrálá a dokonce i večerka.

Jak je to dnes? Krinolína je stále slavnostnířáková zahajovací klasika, večerka je také pořád stejná a ty ostatní sem tam zazní také.

6 Za co jsi letěl/a poprvé do vody na táboře?

Spaní při hlídce, nepořádek ve stanu, drzost a lajdáctví, šlápnutí do kruhu okolo stožáru...

Jak je to dnes? Házení do vody je evergreen, jen za tu „drzost a lajdáctví“ bychom asi měli házet častěji...

7 Kam a kdy jsi se s oddílem dostal/a nejdál?

Slovensko-ukrajinské pohraničí, Turecko, Morava, Šumava, Rumunsko, Vihorlat, Bulharsko, Tatry, Slovenske Rudohorie.

Jak je to dnes? Puťáky na Slovensko nebo dále na východ Evropy se nadále konají každý rok, odrostlí členové oddílu se pak na vlastní pěst vydávají do nejrůznějších koutů světa. Ale základem pro každého byl asi stejně nějaký ten první puťák na Slovensko...

8 Kdy, kde a jaké jsi zažil nejhorší počasí na výpravě/puťáku?

Na puťáku na Slovensko-ukrajinském pohraničí, na vodě, na Velikonoční výpravě, na Stromku, na Staré řece, na letošním podzimním srazu, na táboře Oldřišská...

Jak je to dnes? Zatímco Al Gore letos dostával Nobelovku za globální oteplování, my jsme se klepali šílenou kosou na podzimním srazu, probudili se do zamr-

Typický indiánský dopravní prostředek (snímek z letního tábora v Malčích, 1992)

lé louky a museli vysekávat lžice s ešusů. Tak nevíme...

9 Byl/a jsi na přežití? Co si z toho pamatuješ?

Radost ze života, zpívání si („nadějí, láskou i vírou“), ale asi polovina respondentů nebyla, holky si dokonce stěžují, že nebyly puštěny kvůli přílišné úzkostlivosti vedoucích:-) Nejlepší odpověď: „Asi ano... Bylo to nezapomenutelné!“:-)

10 Co děláš teď?

Přežívám, studuju, vedu Klub vojenství a historie, jsem na mateřské dovolené, píšu tuhle anketu (ha ha), studuju, zaobírám se kapelou, mám prodejnu se sportovním vybavením, úřednickou krysou, učím, tančuju.

11 Když si vzpomeneš na oddíl, co se ti první vybaví?

Ta banda která vydržela kupodivu docela dlouho pohromadě a teď se už asi velmi těžko sejde..., Kule, spousta vzpomínek, krásný dětství, Hugo a Doktorskej, krajina tábora u Malčic, hlavně ten klikatý potok, porridge, klubovna..., špína a zima (nádhra, to mi chybí), lidi z družinky, naše jméno Tučňáci, skvělá parta, super zábava a plno vzpomínek, klubovna Jaromírova, voda, že to nikdy nebyl promrhaný čas a že bych volil znovu a stejně.

Odpovědělo 11 fosilií – děkujeme!

Galerie zasloužilců 7. oddílu

Tatouch

Petr Turek v dobách osamostatnění střediska začíná vést 7. oddíl. Vede družinu Lvíčat, Žraloků. Vlčáků, chvíli také Rysů a Skarabeů.

Zub

Pavel Turek. Podílí se na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let na vedení oddílu. Vede Permoníky.

Emil

Kryštof Zeman je zvolen Přemyslem. Nezapomenutelný byl slibák, kde se káravě zeptal: „Ptám se tě teď potřetí a naposledy!!!! Chceš nosit oddílový šátek?“ Vede Delfíny.

Plác

Jiří Kuželka. Stává se Přemyslem, vede Výry a nyní Hady.

Maďal

neboli Matěj Boháč, rádce (š)Patníků a chvílemi Přemysl

Alfons

Míchal Hora, stává se opakovaně přemyslem, vede Scarabej a Štíry.

Jana

Jana Kubínová (Boháčová), stává se přemyslní oddílu, vede Ještěrky.

Laktos

Zdeněk Bartoň tenkrát se živil o zkouškovém období hlavně mlékem. (Dnes ho považuje za nezdravé a nepije ho). Vede Antoníny.

Jirka Ludvík

V dobách společných táborů s osmým oddílem byl hlavním vedoucím táboru.

Kule

Zdeněk Moučka. Od osmdesátých let se spolupodílí na vedení oddílu je nějaký čas přemyslem. Vede Luňáky, Pstruhy, Sviště, Štěnata a chvíli i Pytlíky.

Rožeň

David Habart. V polovině osmdesátých let se podílí na vedení oddílu. Vede Rysy.

Uaá

Zbyněk Ferenc. V Hluboké na zimním táboře u slavnostního ohně: „Jestli čekáte, že vám něco řeknu, tak to čekáte marně.“ Vede Hráry.

Máša

Renata Mášová (Kocevová), spolupodílí se na vedení oddílu, vede Brebery.

Bylo nebylo & bude nebude

Pozn.: rubrika „Bylo nebylo“ je v každém ŠUPu jako stručný přehled glosující, co se událo za dobu, kterou časopis popisuje. Stejně jako toto číslo ŠUPu je i tento článek rozšířen na celou historii oddílu.

V polovině šedesátých let začali „mladí přírodovědci Ústředního domu pionýrů a mládeže“ jezdit na tábory a vody a tam jsme se dali dohromady. Někdy kolem přelomu roku 1964/5 přišel Jindra Novotný zvaný Ufon s tím, že se rýsuje možnost založení střediska junáckého

typu. „Nám se to tehdy líbilo a shodli jsme se, že pokud to nepůjde jako to středisko, založíme tábornickou osadu,“ říká Pavel Drašar. Takže někdy v roce 1967 vzniklo „středisko mladých zálesáků“. ●●● Nejdříve vznikl 6. oddíl (to bylo číslo oddílu, do kterého v dětství chodil Ufon) a když se hoši trochu osamostatnili, oddíl 7. (ten vedl zpočátku Ufon, pak Ruda Stružinský zvaný Hodule žravá) a pak specializovaný dívčí oddíl 8. (vedla ho Ufonka). Ve vedení 6. oddílu se nadále angažovali Doktorskej (Pavel Drašar) a Hugo (Tomáš Běhounek). Scházeli jsme se v sklepeních domu, ve kterém Ufon bydlel (Jaromírova 26). Hlavně se ale jezdilo ven, na výlety, na vodu a v létě na puťáky / tábory.

Postupně jsme začali pracovat s družinkama malých dětí. V 6. oddíle kromě Ufonů vznikla družinka Albatrosů a Delfínů, v sedmém k Pirátům přibyli Argonauti (pozdější Antonín, rádce Zdeněk Bartoň - Laktos) a Lvíčata (rádce Petr Turek). ●●● V r. 1972 byl uspořádán první „stálý letní dětský tábor“ - U Pstruha. Byl to tábor 7. a 8. oddílu a vedl ho Jirka Ludvík. 6. oddíl v té době pořádal „tábor bez rozdílu věku“ u Kaplice. V průběhu let 72/73 „proteklo“ střediskem několik bývalých skautských oddílů (poté co byl Skaut / Junák zakázán). ●●● V průběhu zimy 1973/74 se středisko rozdělilo - Ufon s částí 7. a 8. oddílu se začli více věnovat „profesionálnímu sportování“ (bia-

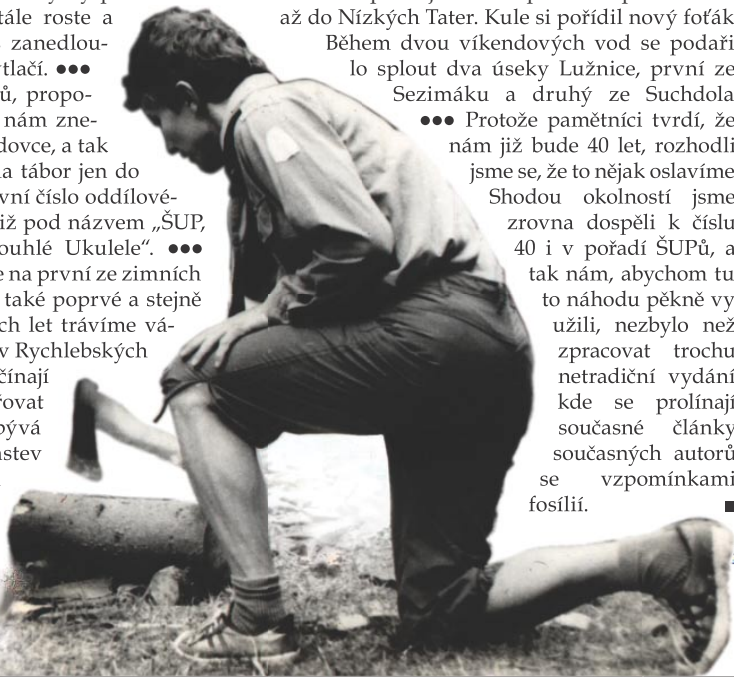
thlon a běh na lyžích). My ostatní zůstali u táborničení a pobytu v přírodě. Museli jsme opustit klubovnu v Jaromírově 26 a po několika měsících „na ulici“ jsme se usídlili v Jaromírově 42. Společný dětský tábor U Pstruha ale proběhl ještě v letech 74 a 75. Šestý oddíl v té době jezdil na tábor do Suchého dolu. ●●● Od r. 74 až do devadesátých let fungovaly souběžně dva oddíly - šestý (vedený postupně Hugem a Tomášem Lerlem) a sedmý (Petr Turek a Zdeněk Moučka - Kule), seznam družin a rádců se objeví postupně na webu. Jezdili jsme pravidelně na vody, na letní tábory a na puťáky (přehled snad taky bude někdy na webu). Dětský tábor 7. oddílu byl až do r. 1980 a pak znova v letech ▶

► 82 a 83 na tábořišti u Pstruha, v r. 81 jsme měli společný tábor se 6. oddílem v Suchém Dole. My jsme pak tábořiště U Pstruha opustili a pořídili si napřed tábořiště v Malčicích a pak i na Hadovce (1986) – střídali jsme to obvykle po dvou letech. Šestý oddíl jezdil na Oldřišskou. ●●● V roce 1981 a znovu v r. 1985 a 1989 jsme se zúčastnili „lesní školy“ pořádané ve spolupráci s bývalými brněnskými skauty. Naše první týpí jsme si ušili roku 1982. Někdy v r. 1986 se nám podařilo získat a upravit druhou klubovnu (Na Kozačce). V letech 87 a 88 jsme nakrátko měli i klubovnu v ul. Šmilovského. V průběhu r. 1994 jsme měli s šestým oddílem opět společný tábor (v Malčicích) a pak šestý oddíl pravidelnou činnost ukončil. Sedmý pokračuje bez velkých změn. ●●● V roce 1993 jsme na táboře poprvé spali z větší části v týpí. V následujících letech jsme podsadové stany postupně opustili a dnes už týpí používáme výhradně. Ve sklepích Na Kozačce jsem získali druhou místnost. Mimo skladu a druhé klubovny se zde našlo místo i pro ponk a ... světe div se ... náš historicky první osobní počítač zvaný Supermašina. Od té doby náš výpočetní arzenál, nezbytný pro zálesácknou činnost, stále roste a není vyloučeno, že nás zanedlouho z klubovny úplně vytlačí. ●●● Gang místních myslivců, propojený s obecními úřady, nám znepríjemnil táboření na Hadovce, a tak od roku 1996 jezdíme na tábor jen do Malčic. ●●● Vychází první číslo oddílového časopisu, od čísla 2 již pod názvem „ŠUP, neboli Šumařovo Podlouhlé Ukulele“. ●●● V roce 1997 se vydáváme na první ze zimních puťáků na Slovensko, a také poprvé a stejně jako mnoho následujících let travíme vánoční prázdniny v týpí v Rychlebských horách. Po letech začínají letní puťáky opět směřovat do Rumunska. ●●● Nezbyvá nám než opustit plátev Na Kozačce, náhradou získáváme na naše poměry rozsáhlý a komfortní sklepní prostor v Rejskově. Celé jaro a léto 1997 přetrvává

velké budovatelské nadšení, potřebné k provedení rozsáhlých stavebních úprav. ●●● V roce 2000 jsme začali jezdit na jarní Sraz společně se spřáteleným oddílem Ginkgo ●●● Na počátku roku 2002 jsme začali vydávat pamětní kartičky, lístky formátu A8, které obdrží každý účastník výpravy. Vzhledem ke zpřísňujícím se požadavkům hygienikův kopeme v Malčicích vlastními silami studnu. ●●● Po letech vznikla nová dívčí družina. ●●● Na táboře 2005 se začaly za ukořistěné bodovací lístky rozdávat písničky na kartičkách a byla tak založena praxe i tradice oddílového zpěvníku, zvaného „bible“. ●●● Špatníci se v roce 2006 vydali na družinovou výpravu do Turecka. Ve městě Trabzon zapomněli družinovou vlnku, ovšem dílem velké náhody se ji Alfonsovi o pár týdnů později podařilo vyzvednout. Rozhodně se jedná o jeden z nejzajímavějších osudů, jaký kdy družinovou vlnku potkal. ●●● Jsme zpět v roce 2007: Celý tábor jsme shromažďovali dvanácti zlatých pečetí pro krále Vratislava, aby nakonec řekl, že je vlastně nepotřebuje. Staří kořeni zamířili na puťák do Rakouska na Stubai, zatímco mladší prošli o něco později Silickou planinou a pokračovali až do Nízkých Tater. Kule si pořídil nový foťák.

Během dvou víkendových vod se podařilo splout dva úseky Lužnice, první ze Sezimáku a druhý ze Suchdola.

●●● Protože pamětníci tvrdí, že nám již bude 40 let, rozhodli jsme se, že to nějak oslavíme. Shodou okolností jsme zrovna dospěli k číslu 40 i v pořadí ŠUPů, a tak nám, abychom tuto náhodu pěkně využili, nezbylo než zpracovat trochu netradiční vydání, kde se prolínají současné články současných autorů se vzpomínkami fosilíí. ■

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org. Jubilejní 40. vydání u příležitosti 40. výročí střediska vychází nákladem 100 výtisků. Příjem příspěvků: sup@vysehrad.org. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla: příště v 16:13. Obrazový materiál: Foťák & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nezvracejí. Užití části nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!